

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Maddrax-07-Posledni_obet.PDB

PDB Name: Maddrax-07-Posledni_obet

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 8.6.2004

Modification Date: 8.6.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Nehlučně klouzal dračí větroň podél horských výběžků, jejichž strmé skalní stěny čnely z oblaků mlhy jako útesy neznámého pobřeží. Matthew Drax netušil, jak dlouho se už takto vznášejí ve vlhkém oparu. Od té doby, co i s Aruulou odstartovali z jednoho z alpských vrcholů, ztratil veškerý pojem času. Někdejší pilot Air Force měl co dělat, aby své provizorní vznášedlo udržel ve vzduchu. Stále znovu trhaly sestupné větry hrubou tkaninou, která byla napnutá na křídlech, takže celá konstrukce kluzáku se otřásala a povážlivě skřípala.

Kolísavě to pokračovalo stále hlouběji dolů do údolí, až se konečně mezi převalujícími se chuchvalci mlhy vynořily obrysy několika budov. Vesnice! Matthew si už chtěl ulehčené vydechnout, když tu se kluzák náhle dostal do vzdušné díry - a zřítíl se jako kámen! Aruula, která visela v postroji konstrukce pod Mattem, zděšeně vykřikla. Matt by byl rád na ni zavolať něco uklidňujícího, ale byl plně a naprosto zaměstnán tím, jak vrátit vznášedlo znovu do klouzavého letu. Ale ať už trhal řídicími provazy i tyčí jak chtěl, drak se stále v klesavé spirále propadal dolů, k zeleně porostlé rovině - která by se však, kdyby se na ni touto rychlostí zřítíli, stala pro ně tvrdou jako beton.

Na Matthewově čele vyvstal chladný pot strachu, když si uvědomil bezvýchodnost jejich situace. Přesto se nevzdával. Vší silou zatahal za hrubé řídicí provazy, až se mu bolestně zařizly do dlaní. A pak byla konečně jeho námaha odměněna. Křídla kluzáku zachytila silný stoupavý vítr.

Plachty na nich se okamžitě nadmuly a trhly kluzákem do výšky, tak prudce, že provazy postrojů, jimiž byli Matt i Aruula připevněni ke konstrukci, se jim zaryly do těla jako ostré čepele. Ale bolest ihned přehlušila radost, že se jim podařilo uniknout jisté smrti.

Několik vteřin se Matt nechal kolébat nadějí, že by se snad mohli znovu dostat do výšky a pokračovat v letu - ale pak poznal, že se jejich havárie spíše jenom zpomalila, než aby byla definitivně odvrácena.

Paseka, ležící pod nimi, se přibližovala až příliš rychle. Matt znovu trhl za řídící provazy ve snaze zabránit tomu, aby se špice kluzáku nezaryla do louky. S nařikavým zasténáním vznášedlo uposlechlo a jeho nos se konečně zvedl.

Náraz!

Dřevěné tyče, které vyčnívaly nad plachtou, se silou dopadu roztržily. Na malý okamžik to vypadalo, že kluzák zůstane ve své kolmé poloze stát, pak se ale zvolna naklonil dopředu. Se skřípáním praskly i ostatní tyče konstrukce.

Přistání bylo tak tvrdé, že vyrazilo Mattovi dech, zatímco se celý svět kolem něj roztočil v bláznivém zeleném víru. Cítil, jak se trhají provazy jeho postroje a nakonec byl vysokým obloukem katapultován do vzduchu.

Vysoká tráva, do níž dopadl, přece jen trochu zmírnila jeho pád, když přistál rameny napřed a převálil se. Po dvou přemetech zůstal ležet. Před očima mu tancovaly hvězdičky a ještě pořád se kolem něj všechno točilo. Hořká, odporná chuť, stoupající mu do hrdla, v něm vyvolávala nutkání zvracet. Sípaje, lapal namáhavě po dechu, až ho k vědomí vyburcovala starost o Aruulu. Snad se jí nic nestalo! Matt cítil v tomto okamžiku zřetelněji než kdy jindy, že barbarka je pro něj něčím mnohem víc než jenom společnící na cestě. Žádné pochyby, byla to láska. Miloval ji. Nejenom proto, že v tomto cizím, zmateném světě byla pro něj jediným pevným bodem, o nějž se mohl opřít, nýbrž především i proto, že se během jejich společné pouti prokázala jako odvážná a inteligentní družka, na niž se mohl spolehnout i v té nejvyšší nouzi.

Vrávoravě se postavil na nohy. Chvilku to trvalo, než se zorientoval a hned nato sebou zděšeně škubl.

Aruula ležela nehybně v troskách dračího vznášedla!

Matt se zděšeně rozběhl a klesl vedle ní na kolena. Ještě než ale mohl hmátnout na její krční tepnu a přesvědčit se, zda ještě dýchá, zarazilo ho v pohybu temné zavrčení. Chloupky v týle se mu zježily. A když opatrně zvednul oči, ztuhla mu téměř krev v žilách.

Díval se do zeleně se třpytících očí šelmy, která se objevila mezi okolními stromy.

Na první pohled vypadala jako nějaký černý vlk s nadměrně velkou hlavou, ale když rozevřela tlamu a stáhla dásně dozadu, předvedla dvě řady zubů, což připomínalo žraloka.

Nebylo třeba ani vidět tyto vražedné zuby, aby se poznalo, že netvor má nepřátelské úmysly. Svalnaté tělo a sebevědomá nedbalost, jak se pomalu blížil, dokazovaly, že se živí lovem. V jeho chůzi byla jakási až zlověstná elegance, s jakou se svaly při každém kroku pod srstí pohybovaly a tlapy se lehce šinuly po travnaté půdě. Pro toto vlčí stvoření byli z nebe spadlí lidé vítaná kořist, která mu naplní žaludek.

Mattova ruka hmátla po berettě 98 G, kterou nosil ve stehenní kapse své uniformy. Zatímco třesoucími se prsty roztáhl suchý zip, vydal ze sebe zmutovaný vlk hrozivé zamručení, jako by chtěl člověka varovat, aby se neopovažoval bránit. Chraptivé vrčení se vrátilo z lesa jako ozvěna. Aspoň Matt si napřed myslel, že je to jen ozvěna - ale když se podíval lépe, napočítal celkem osm dalších vlků, kteří obklíčili dračí kluzák ze všech stran.

Matt potlačil kletbu, kterou měl už už na rtech. Zatraceně, proti jedné bestii by se svou pistolí mohl mít nějakou šanci, ale proti celé smečce to bylo nemožné!

Navzdory bezvýchodnosti své situace namířil na vedoucího vlka, který se k němu mezitím přiblížil až na deset metrů. Chtěl aspoň prodat svůj život co nejdražší. Podaří - li se mu vypálit rychle a bude - li úspěšný, mohl by snad ještě tak dva nebo tři útočníky vzít na smrt s sebou.

Mattův zpocený palec uvolnil zajišťovací pojistku automatické pistole. Právě se chystal zmáčknout spoušť, když vzduchem zasvištěl jakýsi temný záblesk - a v příštím okamžiku se zabořil do těla zmutovaného vlka.

S bolestným zavytím uskočila kreatura stranou. Z jejího boku trčela dřevěná násada oštěpu, který se jí zaryl hluboko mezi žebra. I přes své zranění se vlk pokoušel uprchnout zpět do lesa, ale již po několika málo metrech ho zasáhly další oštěpy. Na jejich pevných násadách byly připevněny provazy, které se náhle napjaly a prchající zvíře strhly v běhu k zemi.

Matt se zmateně otočil. První jeho pohled platil zbývajícím smečkám. Ale i ostatní vlci byli napadeni vrhacími oštěpy. Dvě bestie se válely krvácejíce na zemi, zatímco zbývajících se v divoké panice hnaly do lesa, aby zde našly útočiště mezi stromy. Jeden z prchajících vlků byl právě zasažen a pomocí provazu chycen.

Druhý Mattův pohled patřil jeho zachráncům, kteří se sem již v široké řadě blížili. Museli to být obyvatelé té vesnice, kterou krátce předtím zahlédl ze vzduchu. Bylo to asi čtyřicet mužů, kteří přibíhali k němu; všichni měli s sebou oštěpy, kterými hltavé bestie zasahovaly s neomylnou jistotou.

Přes svá zranění byla zvířata i dále nebezpečná. S vrčením se točila dokola a svými ostrými zuby chňapala po provazech, jež jim bránily ve volném pohybu. Ale lovci jim neposkytli žádnou šanci. Stále více oštěpů se zarývalo do šubajících se těl - až z nich v rudých potůčcích konečně vyprchal život. Matt obdivoval přesnost útočících mužů, protože jen málo oštěpů minulo svůj cíl. Nakonec leželi na zemi mrtví všichni vlci. Jenom jejich vůdce kladl ještě odpor, i když byl probodnut četnými oštěpy. Ale nakonec se zhroutil i on a ve smrti strnule natáhl všechny čtyři nohy. Někteří vesničané ihned vytáhli dlouhé nože, které připomínaly mačety. Mocnými údery pak bestii uřízli hlavu. Sotva byli se svou krvavou prací hotovi, objevil se jakýsi starší muž s prošedivělými skráněmi, před nímž všichni s bázkivou úctou ustoupili. Očividně se jednalo o jejich náčelníka. Se zachmuřeným výrazem se šedovlasý shýbl, popadl odříznutou hlavu za srst mezi ušima a prudkým trhnutím ji pozvedl. Pak ji triumfálně podržel nad hlavou a vykřikl: "Lupa sa nac!"

Kolemstojící muži ho pár okamžiků uctivě pozorovali a pak se k němu přidali.

"Lupa sa nac! Lupa sa nac!" skandovali společně a mávali nad hlavami svými oštěpy.

I přes tento primitivně surový rituál zaregistroval Matt s ulehčením, že i na této straně Alp se mluví podobným dialektem jako u barbarů na jejich jižní straně. Lupa muselo být jméno pro tyto vlčí kreatury a sa nac znamenalo, že bestie je mrtvá. Vzhledem k napjaté situaci to jistě byla výhoda, že se se svými zachránci bude moci dorozumět.

Zatímco Matt konečně měl čas k tomu, aby se blíže podíval na Aruulu, dali se někteří mladíci do stínání hlav ostatních zabitých vlků. Patrně chtěli napodobit svého vůdce a rovněž zamávat nad svou hlavou krvavou trofejí. Protože bylo ale více lovců než skolených zvířat, byla z toho rvačka, připomínající spíše americký fotbal než oslavu vítězství.

Při této mele se obzvlášť činil jeden mladý hromotluk. Jeho ohnivě rudé vlasy byly zapletené do tlustých pramenů, které mu při rychlých pohybech poletovaly kolem hlavy jako řemínky devíticásých důtek. Poté, co rozdál několik tvrdých ran, zmocnil se dvou vlčích hlav, které pak s triumfálním gestem ostatním předvedl. Několik mladíků, kteří měli stejně upravené vlasy, ho nadšeně bouchalo po ramenou a přidávali se k jeho vítěznému křiku. Zřejmě se jednalo o nějakou skupinu, v níž Rudá hlava zaujímal vedoucí postavení.

Matt měl při pohledu na tuto krvežíznivou oslavu dost nejistý pocit. Na jedné straně dokázal radost nad smrtí nebezpečných bestii pochopit, na druhé straně se mu ale nelíbily agresivní způsoby mladých mužů, kteří se očividně radovali ze zabíjení. Neměl by snad za takových okolností počítat s tím, že ho vítězstvím opojení lovci také napadnou?

Když se přesvědčil, že Aruula je jenom v bezvědomí, pokládal Matt za vhodné navázat se svými zachránci kontakt. Opatrně zasunul pistoli znovu do kapsy a zvedl se. Pak se pomalu přiblížil k šedovlasému muži, který se zasmušilým výrazem přihlížel rozpustilému řádění mladých lovců. Kolem náčelníka se seskupilo několik mužů středního věku, kteří si cizince zvědavě měřili, ale v žádném případě nevypadali nepřátelsky. Matt na vyjádření přátelských úmyslů zvedl holé ruce a pozdravil náčelníka obvyklou frází: "Tuma sa feesa!"

Šedovlasý vydal ze sebe výkřik, na nějž Rudá hlava i ostatní jeho oslavující přátelé okamžitě ztuhli. Pak se náčelník s úsměvem obrátil k Mattovi a zasypal ho rychlým přívalem slov, z nichž však Američan nerozuměl ani jedinému.

"Prosím ne tak rychle," zaprosil Matt v dialektu barbarů. "Já vaši řeč nemluví dobře."

Šedovlasý chápavě pokývl a pokračoval o poznání pomaleji. "Já jsem Rarok, náčelník této vesnice. Ty jsi s touhle létající plachtou spadl z nebe?"

Matt kývl.

"Já jsem Maddrax," představil se jménem, které mu dal Aruulin kmen. "Přicházím ze země za horami a chci se svou družkou Aruulou na sever. Děkuju vám za vaši pomoc. Bez vás bychom byli teď už mrtví."

"Vlci se už celé dny plíží kolem naší vesnice," vysvětlil šedovlasý a zašklebil se. "Bojí se našich harpoons, proto přepadli několik žen a dětí, které hledaly v lese dřevo na topení a jedlé bobule. Vaše objevení

vylákalo smečku z jejího úkrytu, takže jsme mohli mnoho těch bestií zabít. Buďte proto našimi hosty.

Moje rodina se osobně postará o tvou zraněnou družku."

Náčelník pak ledabylým gestem ukázal na několik blízko stojících mužů, kteří ihned začali vyprošťovat Aruulu z trosk kluzáku. Pak pokynul Mattovi, aby ho následoval.

Rudá hlava a jeho přátelé se ještě na chvíli zdrželi, aby napíchli vlčí hlavy na své harpuny.

Když přešli malou vyvýšeninu na okraji mýtiny, uviděl Matt z kamenů vystavěné domky, v nichž žili Rarok a jeho lidé. Vesnice se nacházela na břehu velikého jezera, jehož vodní plocha se táhla až k horizontu.

Rarok dotíral na Matta mnoha otázkami. Patrně byla zvědavost vesnického vůdce mocně rozdmýchána tím, že Matt a Aruula spadli přímo z nebe. Pilot měl co dělat, aby dal Rarokovi pokud možno srozumitelnou a vyčerpávající odpověď. I když se v minulých měsících naučil dost z barbarské řeči, musel své vysvětlení co nejvíce zjednodušit a znovu a znovu používat gest, aby se dokázal vyjádřit.

Na oplátku se Matt dověděl, že lidé v tomto regionu žijí především ze zemědělství a lovu ryb.

Vnitrozemskému jezeru, které se před nimi rozprostíralo, se kvůli jeho rozloze říkalo "malé moře." V něm žila tak početná hejna ryb, že kolem vzniklo dvaapadesát vesnic, které všechny by na něj mohly vyslat své čluny, aniž by si v nejmenším konkurovaly.

Některé druhy ryb byly na lovení do sítí příliš velké, proto se musely lovit harpunami. Přesné ovládání této zbraně se ukázalo také při boji s vlky jako velice užitečné.

Na kraji vesnice čekaly vítězné navrátilce jejich ženy a děti, které při pohledu na napíchnuté vlčí hlavy vypukly v bouřlivý jásot. Všude kolem radostně tančili lidé a plácali se po zádech i ramenou. I když ani Rarok nemohl potlačit hrdý vítězoslavný úsměv, postaral se přesto s chladnou hlavou o to, aby Aruula byla ihned dopravena k němu domů.

Matt doprovodil muže, kteří nesli jeho družku, k velkému domu z kamenů, pokrytému rákosovou střechou. Ve vstupních dveřích se objevily dvě ženy, které se předtím vítězného tance ostatních nezúčastnily. Na chvíli měl Matt dokonce pocit, že v jejich tvářích vidí hlubokou sklíčenost. Při pohledu na stále bezvědomou Aruulu však ihned vyvinuly horečnou aktivitu.

Starší z obou - rezolutně vypadající dáma jménem Berlit - nařídila Mattovi, aby Aruulu uložil na postel v jedné malé místnosti. Rozhodný způsob, jímž Berlit udělovala své příkazy dokonce i samotnému náčelníkovi, nenechával pochyb o tom, že je to jeho manželka. I přes svůj pokročilejší věk měla pěkný obličej s pravidelně řezanými rysy, který rámovaly oříškově hnědé vlasy, zapletené do dvou dokonalých copů.

Když si člověk odmyslel nějaké ty vrásky a libry navíc, pak mladší žena byla její přesnou kopií. Matt ani nepotřeboval mít detektivní nos, aby poznal, že je to Berlitina dcera.

Anaka ale neměla žádné copy, nýbrž měla vlasy stejně upravené do pramínků jako rudovlasý hromotluk, kterého si Matt všiml na mýtině. Na rozdíl od něho měla však dívka své vlasy podvázané vysoko na hlavě páskem látky. Kovové perličky, které byly k jednotlivým pramínkům připevněny, klapaly jedna o druhou, když vešla do místnosti, přinášejíc mísu s vodou.

Matt ji pozoroval, když Aruulu omývala kouskem látky z té nejhorší špíny. Nemohl si pomoci, aby bezděky neobdivoval její dokonalé tvary, které její prostý lněný oděv ještě zdůrazňoval. Kdyby už nebyl svázán s Aruulou, byl by jistě této působivé kráse věnoval víc než jen pár kradmých pohledů.

Poté, co Berlit přiložila bezvědomé na čelo vlhký šátek, odehnala Matta i svou dceru z místnosti.

"Tvá družka potřebuje klid," vysvětlila pilotovi starostlivě, ale rozhodným tónem. Než ještě zavřela dveře, dodala s výmluvným pohledem: "Venku stojí žlab, kde se můžeš také umýt."

Teprve teď si Matt uvědomil, že havárie i na něm zanechala své stopy. Poslušně vyklusal z domu. U žlabu odložil svou olivově zelenou bundu a stáhl si přes hlavu stejně zbarvené tričko.

Studená voda, kterou si opláchl obličej, ho vzkřísila. Navykne hmatnul po svazku listů, visících nad žlabem. Ze zkušenosti už věděl, že tyto listy jsou mnoha kmeny používány jako mýdlo. Rozdrtil je v dlaních a namazal si tělo krémovitou hmotou, která vyplňovala vnitřek listových vláken.

Zatímco se důkladně myl, vyšla před dveře Anaka, aby vylila z mísy špinavou vodu. Usmívajíc se zůstala stát vedle cizince a řekla: "Moje matka je někdy trochu hrubá, ale vždycky to myslí dobře."

Matt se také usmál. "O tom vůbec nepochybuju," odpověděl barbarským dialektem. "A já moc děkuju za vaše pohostinství. Bez vás by s Aruulou bylo zle."

Anaka udělala odmítavé gesto, jako by pro ni její pomoc byla samozřejmostí. Současně její pohled sklouzl na Mattovu hrud'.

Pilot to nepovažoval za nic zvláštního. Už si mezitím zvykl, že ho lidé zvědavě okukují, protože jeho postava se v jemných detailech od jejich lišila. Neboť i když jako důstojník Air Force musel být dobře vytrénován a v každém ohledu fit, jeho tělesná stavba byla produktem civilizace 21. století. Jeho atletické tělo bylo mnohem jemněji tvarováno než u lidí z této drsné doby, kteří byli nuceni žít za mnohem tvrdších životních podmínek.

Anaka se patrně právě chystala k nějaké otázce, když tu její překvapený pohled utkvěl na čemsi za Mattem. Na krátký okamžik zápasily v jejích rysech radost a rozhořčení, až nakonec nad rozmrzelostí zvítězil slabý úsměv.

"Ty sem přece už nesmíš chodit, Fradaku," jemně kohosi pokárala, ale tón usvědčoval její slova ze lži. Mattovi chvíli trvalo, než zjistil, komu její výtky patří. Nebyl nijak zvlášť překvapen, když uviděl rudovlasého hromotluka. Na vesnickém tržišti stálo jenom málo žen s čůpky -nebylo těžké uhodnout, že i Anaka patří ke skupině, která se shromáždila kolem Fradaka.

Rudá hlava vztekle blýskl očima po Mattovi. Očividně se mu vůbec nelíbilo, že v blízkosti jeho přítelkyně se zdržuje jakýsi polonahý cizinec. Matt jeho nesouhlas ignoroval a klidně sáhl po lněném ručníku, který visel u žlabu, aby se utřel. Momentálně měl jiné starosti než se zabývat domněnkami nějakého žárlivého rybáře.

Fradak zřejmě ocenil jako své vítězství, že cizinec neopětoval jeho vyzývavý pohled. Spokojeně předstoupil před Anaku a zarazil do země hrot své harpuny. Na tupém konci násady stále ještě trčela nabodnutá vlčí hlava, kolem jejíhož zakrvaveného hrdla se už začaly slétat první mouchy.

"Zabili jsme ty bestie, co ohrožovaly naši vesnici," oznámil Fradak s nepřeslechnutelnou pýchou v hlase. Pak s pohrdlivým pohledem na svého domnělého soka dodal: "Také jsme zachránili tohoto muže a jeho přítelkyni."

"Já vím," odpověděla s úsměvem Anaka, "všichni o tom mluví." Vypadalo to, že jí lichotí, že jí Fradak věnuje svou trofej. Ten využil příležitosti a položil jí své ruce na ramena.

"Rozumíš tomu, co to znamená?" zeptal se naléhavým tónem. "Šli jsme společně proti hrozbě a zvítězili jsme! Co se podaří jednou, může vyjít i podruhé!"

Matt nedokázal určit, zda to byla Fradakova slova nebo jeho dotek, co Anaku roztřásl. Každopádně bylo na čase nechat oba zamilované o samotě. Právě si oblékal košili, když ze dveří vyšel Rarok.

"Přestaň už mé dceři nasazovat brouky do hlavy," zavrčel náčelník přísně. "Dobře víš, že si ji nemůžeš vzít - tak se drž od ní pěkně daleko, jak vesnická rada poručila!"

"Je mnoho mužů, co s rozhodnutím starých nesouhlasí," opáčil vzdorně Fradak.

Anaka se snažila svého přítele nenápadnými gesty uklidnit, ale obr její pokusy ignoroval. Vyzývavě se postavil před náčelníka, kterého převyšoval o celou hlavu.

Rarok se tímto agresivním postojem nijak nedal vyvést z míry, naopak, klidně odolal zlobnému pohledu horkokrevného mladíka. "Dávej si pozor na to, co říkáš, Fradaku!" zasykl tiše. "Jinak ty i tvá horda budete brzy muset žít mimo naši obec. Pak zjistíte, jak je těžké protloukat se sami. Žádná z ostatních vesnic vás nepřijme. Pozdě pak poznáš, jak dobře se žije pod našimi zákony!"

Fradak nechal tuto výhrůžku beze slov přejít mimo sebe, ale jeho obličej zřetelně ukazoval, jak těžko se přemáhá. Dřív než se mohl probojovat k nějaké odpovědi, skončil náčelník spor tím, že poslal svou dceru domů. Anaka vrhla na svého přítele pohled, v němž jakoby ho úpěnlivě prosila, aby neudělal nic nerozvážného. Pak poslušně zmizela v domě.

"Běž do kuchyně, Maddraxi," obrátil se Rarok ke svému hostu. "Určitě už budeš mít hlad."

Matthewovi se trochu ulevilo. Byl rád, že hádka už dále nepokračovala, protože i když dokázal pochopit pocity nešťastného zamilovaného, musel by se v případě, že by došlo až ke rvačce, nutně postavit na stranu svého hostitele.

Beze slov uposlechl Rarokovo pozvání.

Protože se Fradak nijak nesnažil uhnout mu z cesty, musel ho Matt obloukem obejít. Když pak byl na další cestě k němu obrácen zády, cítil nepříjemné svědění mezi lopatkami. Docela byl ochoten věřit, že by ho agresivní rybář byl schopen napadnout zezadu. Ale když se Matt obrátil, aby zavřel dveře, prokázal se jeho pocit jako falešný. Fradak byl už pryč a právě mizel mezi několika domy. Harpunu s vlčí hlavou zde nechal.

Aruulina lebka duněla jako nějaký kamenolom, v němž otroci buší obrovskými kladivy do skalních stěn. Sténajíc se chytla za bolavou hlavu a posadila se na posteli.

"Je ti už líp?" vyzvídal Matt, který už od jídla hlídal u její postele, svou mapu Evropy rozprostřenou na kolenou.

"Jestli mi hlava do večera nepraskne, přežiju to," odvětila barbarka anglicky. Pěkná barbarka se v posledních měsících naučila Mattovu mateřštinu podstatně rychleji, než on dokázal zvládnout slovník zdejších obyvatel, i když ten se v podstatě skládal ze směsice italštiny, francouzštiny a němčiny.

Aruulina rychlá chápavost souvisela asi s jejími telepatickými schopnostmi. Vypadalo to, jako by cítila smysl jeho slov, a překlad se jí automaticky vybavil v jejím podvědomí.

Kromě velké boule na hlavě neutrpěla Aruula žádné vnější viditelné poranění. Přesto položil Matt svou ruku konejšivě na její paži, aby ji odradil od přílišné aktivity. "Tys to při té havárii dost hezky slízla."

Barbarka se poslušně položila nazpět na slámou nacpaný polštář. "Kde to tady jsme?" zeptala se.

"U rybářů, kteří nám nabídli pohostinství," řekl Matt. "Jestli své mapě správně rozumím, tak jsme přistáli u Lac Léman, velkého vnitrozemského jezera v někdejší Švýcarsku."

"Ale co to pro nás znamená?" zeptala se Aruula, která pochopitelně nic nevěděla o pojmech o jménech z jeho minulosti.

"Znamená to, že jsme na správné cestě k mé bývalé základně v Berlíně," vysvětloval Matthew a pak s úsměvem dodal. "Kromě toho to také znamená, že se v příštích dnech budeme muset živit hlavně rybami."

Aruuliny oči se rozzářily. "To je výborné," těšila se. "Mám hlad jako medvěd."

"To jsem také předpokládal," opáčil Matt a pozvedl do výše dřevěný talíř, na němž ležel kus pečeného pstruha. Aspoň ta ryba vypadala jako pstruh - i když byla téměř dvakrát tak velká.

Barbarka se hltavě vrhla na jídlo. Aniž by se zatěžovala zachováváním nějakých pravidel stolování, roztrhala rybu rukama a jednotlivá sousta si strkala do úst. Matt ignoroval hrubé jídelní zvyky své přítelkyně, zatímco ji zpravoval o boji s vlky a o dalších následujících zážitcích. Když se dostal až k hádce mezi Rarokem a Fradakem, vypadalo to, že to Aruulu zajímá.

"Patrně je už Anaka zaslíbená nějakému jinému muži," poznamenala s plnou pusou.

"Taky si to myslím," přitakal Matt. "Sice se mně to nijak zvlášť nelíbí, ale konečně po mravech a zvycích tohoto kraje nám nic není." Podal Aruule mísu s vodou, aby si mohla umýt ruce a opláchnout obličej, než odnese nádobí do kuchyně.

Rarok a jeho žena vypadali upřímně potěšeni, když slyšeli, že je Mattově družce už lépe. Anaka ihned vyskočila, aby Aruule upravila postel a aby se jí zeptala na její další přání.

Matt ji nechal. Bylo očividné, že Rarokova dcera přímo plane touhou, aby si mohla popovídat s jinou ženou. Zřejmě se příliš často nedostala ven z domu.

Aruula a Anaka si porozuměly na první pohled. Vesele a o překot klábosily o všem možném, jako by byly už kdovíjak dávno přítelkyně. Jejich rozmluva se vyvíjela tak dobře, že Aruula se rozhodla, že zatím zůstane ještě ležet v posteli, i když se už cítila značně lépe. Čím dále však zábava pokračovala, tím silněji cítila mentálně obdařená barbarka, že Anačina veselost je pouze předstíraná. Hluboko v nitru něco mladou ženu trápilo.

"Jsi smutná kvůli svému příteli?" zeptala se Aruula účastně.

Anaka na chvíli zbledla, ale rychle se znovu ovládla.

"Maddrax ti asi řekl o té hádce mezi Fradakem a mým otcem," konstatovala smutně. "Ano, mrzí mě to, ale nerada bych o tom mluvila."

Aruula s porozuměním přikývla, i když ji mimoděk po celém těle zamrazilo. Každým svým nervem cítila, že jí Anaka lže. V žádném případě to nebyla zakázaná láska, co ji soužilo, ale něco jiného... Horšího! Aruula se pokusila naslouchat myšlenkám své společnice, ale Anaka očividně potlačovala každou připomínku svého trápení a také se jí to dokonale dařilo. Takto mohla Aruula zachytit jenom letmé tušení čehosi temného a hrozivého, co mladou rybářku naplňovalo drtivým strachem.

Obě ženy ještě chvíli pokračovaly v rozhovoru, ale jejich velice slibně se vyvíjející vztah byl náhle jakýmsi podivným způsobem pokažen. Poté, co si navzájem vyměnily ještě pár bezvýznamností, se Anaka zase rozloučila a odešla.

Aruula se za ní bezradně dívala a pak se zvedla z postele. Neměla už žádnou chuť ležet sama v místnosti. Oblékla a upravila si své šaty - vysoké boty ke kolenům, bederní zástěrku a vestu bez rukávů z krysí kůže - a šla do kuchyně, kde narazila na Maddraxe.

"Tak už jsi zase zdravá a v pořádku," radoval se.

Aruula kývla. "Chtěla bych se trochu podívat na čerstvý vzduch," řekla, "Půjdeš také?"

"Jistě," souhlasil rychle Matt, a byl rád, že si trochu protáhne nohy. Už se těšil na prohlídku malebné rybářské vesnice.

Poté, co vyšli z domu, vyprávěla mu barbarka o rozmluvě s Anakou a o temném strachu, který vycítila v rybářčině vědomí.

"A nemáš tušení, co by to tak mohlo být?" zeptal se bezradně Matt.

Aruula zavrtěla hlavou, čímž se jí na krátký okamžik zase vrátila ta předchozí dunivá bolest. "Vím jenom, že nám celá ta rodina cosi tají," vysvětlovala se starostlivě staženým obličejem. "Také její matka je v duchu velice nešťastná."

"Snad nějaká rodinná tragédie, o které nechtějí vyprávět před každým cizincem," mínil Matt, zatímco už došli na břeh jezera. "No jo, aspoň nám pro změnu nejde nikdo po krku. Stejně bychom ale měli zítra ráno zase vyrazit."

Aruula nepřítomně přikývla. Byla zcela ponořena do pohledu na lesknoucí se vodní plochu, táhnoucí se až k horizontu.

"Víš to jistě, že ještě nejsme u moře?" vydechla konečné ohromeně.

"Úplně jistě," řekl Matthew.

Také on se nemohl ubránit uklidňujícímu pocitu, který vyvolával pohled na rozsáhlé jezero. Jen tu a tam porušila jeho zrcadlově hladký povrch nějaká velká štika, která se vymrštila nad hladinu. Na horizontu křížovalo pár malých rybářských člunů.

Přesně dvacet metrů od Matta a Aruuly vedla do jezera dřevěná přístavní lávka. Na ní se několik rybářů zaměstnávalo tím, že připravovali své čluny k vyplutí. Poté, co ráno strávili lovem na lupy, chtěli zbytek dne ještě využít k rybolovu.

I když od vody vála slabá bríza, rybáři se při své práci potili, protože slunce v této denní době pálilo svým nejvyšším žářem. Matt by byl docela rád rybáře na jejich plavbě doprovázel, ale rozhodl se, že raději využije příštích hodin k tomu, aby zkontroloval a případně doplnil svou výstroj.

"Co tak jednu malou koupel?" vytrhla ho Aruula z jeho myšlenek. Když se k barbarce obrátil, odložila už svou koženou vestu. Matt ale rychlým pohybem zarazil její striptýz.

"Nemůžeme tady skočit do vody jen tak nazí," varoval ji. "Kdoví, jaké mravy v této vesnici platí."

Aruula lhostejně škusla rameny. Bylo jí jedno, jestli ji lidé vidí nahou nebo ne. Přesto si však nechala na sobě aspoň svou zástěrku, když bosá vběhla do jezera. Když se jí chladivá voda přelila přes kotníky, nadšeně zavýskla.

Než se ale mohla celá vrhnout do vln, ozvaly se hlasité varovné výkřiky. Matt nerozuměl tomu, co muži na lávce volali, ale tu už k nim přibíhal jeden statný rybář.

Aruula zůstala zaraženě stát ve vodě, která ji už sahala po stehna.

"Co má být?" přivítala tloušťka rozmrzele. "Já vám ty ryby nevyplaším."

"O to nejde," supěl rybář, jemuž se dlouhé vlasy lepily na zpocený obličej. "Ale v tomto jezeře žijí nebezpečné dravé ryby. Za úplňku jsou obzvlášť útočné, a proto se v té době nikdo v jezeře nekoupe. Vy byste také neměli!"

Aruula si muže změřila nedůvěřivým pohledem, ale Matt musel ihned vzpomenout na jihoamerické piraně. Pokynem hlavy Aruule naznačil, aby se vrátila. Pak poděkoval rybáři za varování. Tloušťák ještě počkal, než Aruula vylezla na břeh, pak přátelsky kývl na Matta a šel nazpět k člunům.

Aruula se za ním dopáleně dívala.

"No tak, nic si z toho nedělej," uklidňoval ji Matt. "Můžeme si v příštích dnech zaplavat někde jinde." Barbarka neochotně zavrtěla hlavou. "Ten muž lhal," zasykla tiše, "zřetelně jsem to cítila."

Matt se zamyšleně podíval ke člunům, které právě vyjížděly na malé moře. Někteří rybáři jim ještě na rozloučenou mávali.

Ale toto přátelské zdání bylo zřejmě klamné. Aruula prokázala v posledních měsících až dost často své mentální schopnosti. Nebylo pochyb - lidé v této mírumilovné rybářské vesničce před nimi něco tajili!

Postava, která se v pozdní noční hodině kradla kolem vesnických domků, měla kápi svého pláště hluboko staženou do obličej. Jako zkušený zloděj využívala tmavých částí ulice, aby se nepozorovaně dostala k Rarokovu domu.

I přes bledé světlo měsíce byl zakuklenec jenom další temný stín, protože si začernil sazemi i ruce a obličej a dokonce i úzkou čepel nože, kterou nyní opatrně vsunul mezi okenice. Po několika pokusech se mu podařilo zevnitř zastrčenou závoru zatlačit nahoru.

Tiše otevřel dřevěná křídla okenic, za nimiž číhal černý otvor. Aniž zaváhal, vyšvihl se vetřelec na okno a odtud do domu. Šikovně odpéroval v kolenech svůj doskok na podlahu, takže na pevné udusané podlaze nezpůsobil ani ten nejmenší hluk. Trvalo chvíli, než jeho oči přivykly temnotě, pak uviděl postel, na níž spala Anaka. Po špičkách se neznámý přikradl blíž a naklonil se nad spícím děvčetem. Vypadalo to, že Anaku varoval nějaký přirozený instinkt, který ji upozornil na hrozící nebezpečí, protože se náhle obrátila a otevřela oči. Její rty se zformovaly k poděšenému výkřiku, ale než mohl z jejich úst vyjít nějaký zvuk, vystřelila volná ruka vetřelce dopředu a tvrdým hmatem jí ucplala ústa.

"Ticho!" poručil neznámý. Pak si strhl kápi z hlavy a tichým hlasem dodal: "To jsem já, Fradak." Pak uvolnil svou velkou pracku z dívčiny rtů, spoléhaje na to, že jeho přítomnost neprozradí.

Na Anačině obličej se nejdříve ukázalo překvapení, které však ihned vystřídal hněv. "Zbláznil ses?" zasykla tiše. "Jestli tě tu uvidí otec, zabije tě!"

"Než se Rarok vzbudí, budeme už dávno za horama," zašklebil se Fradak. "Honem pojď, už jsem všechno připravil."

Anaka smutně zavrtěla hlavou. "Přece víš, že to nejde. Můj osud je předurčen. Najdi si nějakou jinou ženu. Takovou, co ti bude moct dát dítě a spolu s tebou zestárnout."

Její slova měla znít statečně a přesvědčivě, ale když je vyslovila, naplnily se jí oči slzami.

"Tvůj otec může poslechnout výrok kněží," zavrčel Fradak, "ale já to neudělám."

S těmito slovy Anaku popadl a stáhl ji z postele. Natáhl se po jejích lněných šatech, které večer odložila na dřevěnou stoličku a hodil jí je do náručí.

Místo, aby si je oblékla, přitiskla si však Anaka hrubou látku ke hrudi. "Ne, já s tebou nejdu," prohlásila rozhodně.

"Pak tě tedy budu muset ke tvému štěstí donutit," vzkypěl hromotluk a popadl ji oběma rukama. Dřív než se jeho přítelkyně nadála, hodil si ji jednoduše přes rameno a rozběhl se s ní k oknu. Než ale stačil prolézt i s ní ven, začala Anaka ze všech sil volat o pomoc.

Rudá hlava ji zuřivě shodil ze zad a znovu jí ucplal ústa. Tentokrát nebyla už ale Anaka ochromená strachem a stačila ho pořádně kousnout. Její zuby se mu zaryly tak hluboko do prstu, že v ústech ucítila chuť jeho krve.

Fradak se zaklením odtrhl ruku a nevěřicně zíral na ránu, kterou mu způsobila.

"Pomozte mi!" křičela zatím Anaka dále. "Fradak mě chce unést!"

Na chvíli to vypadalo, jako by měl mladý rybář chut' svou přítelkyni uhodit, pak s ní ale jenom prostě smýkl k oknu. Anaka divoce tloukla kolem sebe, ale silnému stisku siláka nemohla vzdorovat. Právě se dostali ven před dům, když se dveře Anačiny ložnice prudce rozletěly a dovnitř vpadl její otec, následován Maddraxem a Aruulou. Když ti tři uviděli, že Anaka je pryč, vrhli se k oknu.

Matt vyskočil ven jako první a ihned se jal únosce pronásledovat. Naštěstí Fradak nebyl ještě daleko. Anaka se svému únosci ze všech sil vzpírala, a tím jeho útěk ztěžovala. "Pust' ji!" zařval na něj Matt. Fradak se prudce obrátil, čímž byla Anaka hrubě stržena k zemi. Zatím co mu spletené pramínky vlasů divoce zavířily kolem obličeje, zíral se zlostí zkřivenými rysy na pilota.

"Co ty víš, cizince?" zařval jako beze smyslů, zatímco zpod svého pláště vytáhl dýku. "Jdi mně z cesty, nebo toho budeš litovat!"

Protože Matt měl na sobě jenom své šortky, neměl pochopitelně žádnou zbraň. Nezbylo mu, než v obraně napřáhnout před sebe holé ruce.

Ale ještě dřív, než mohlo dojít až ke rvačce, byli tu už i Rarok a Aruula. Současně se začaly otvírat i dveře okolních domků a ven vybíhali další rybáři. Někteří s sebou nesli pochodně, které zalily celou uličku svým třepotavým světlem. "Vzdej se," vyzval Rarok únosce. "Nemůžeš nám utéct."

"Ty blázne!" odfrkl Fradak s pohrdáním. "Dělám to jen pro blaho tvé dcery!"

"Já vím," odpověděl náčelník kupodivu smířlivě, "ale ani ty ji nemůžeš zachránit před jejím osudem. Nech ji být. Přece vidíš, že ani ona s tebou nechce."

"Nikdo mně nezabrání v tom, abych Anaku neodvedl do bezpečí!" vykřikl Fradak zoufale. "Dokonce ani ona sama ne!" Se zlobným vrčením zaujal výhružný postoj a blýskl očima kolem sebe, aby okolostojící udržel od sebe - ale nic mu to nepomohlo. Vesničané na něj zaútočili všichni společně. Okamžitě vytvořili kolem Fradaka kruh, ale ten, ještě než mohl někdo po něm sáhnout, začal se otáčet dokola s napřaženou dýkou v ruce.

Rybáři se spěšně stáhli nazpět. Přirozeně mohli hromotluka v jednom společném náporu převálcovat, ale kdyby došlo k nejhoršímu, byl by Fradak schopen vzít si několik útočníků s sebou do hrobu. Fanatický lesk v jeho očích dokazoval, že je odhodlán ke všemu.

Na pár okamžiků zavládlo nerozhodné příměří, protože Fradak nemohl utéct a rybáři ho nemohli napadnout. Ještě dříve, než mohla situace dospět k nějakému rozřešení, začal se mezi přítomnými šířit neklid. Několik Fradakových přívrženců se nepozorovaně vmísilo do kruhu. Netrvalo dlouho a došlo k prvním potyčkám.

Fradakův klan byl sice v menšině, ale vystupoval o to rozhodněji. Avšak ostatní rybáři se také rychle zformovali, na což mladíci s cúpký reagovali dalšími násilnostmi. Byla to jen otázka času, kdy se z hádky vyvine skutečný boj.

Matt se rozhodl k zákroku, který by to všechno mohl ukončit.

"Odvolej své přátele," vyzval hromotluka, "nebo se snad bojiš riskovat, že prohraješ?"

Ve Fradakových očích to nenávistné zablesklo.

"Ty se mně snad odvažuješ naznačit, že jsem zbabělec?" zasupěl.

Na obrovi bylo vidět, že si se svou nepříjemnou situací neví dost dobře rady. Byl zvyklý řešit své problémy vždy jen tělesnou silou, ale proti svým spoluobčanům nechtěl násilí použít. Proto mu přišlo právě vhod, že se cizinec zamíchal do jeho záležitostí. Tak také mohl dát průchod i své už dlouho namáhavé potlačované a vzrůstající zlosti. Vydal ze sebe zuřivý výkřik, pustil Anaku, aby si uvolnil ruce, a s napřaženou dýkou se vrhl na Matta.

Ten jeho útok očekával. Místo, aby ustoupil, udělal krok směrem k Fradakovi, jeho pravice vystřelila vpřed a zasáhla hromotluka přesně pod hrudní koš na solar plexus, tak jak se to naučil při tréninku boje zblízka.

Fradak zasténal, když se klouby Mattovy pěsti zabořily do jeho hrudi. Se zasípěním upustil dýku, sesunul se k zemi a tam zůstal zkroucený ležet.

Najednou bylo v ulici takové ticho, že by se snad dalo zaslechnout i tiché plesknutí křídel přelétajícího nočního ptáka. Obě skupiny, které až dosud stály nepřátelsky proti sobě, nyní společně s vyvalenými očima zíraly na cizince, který porazil nejsilnějšího muže z vesnice. Zdálo se, že nikdo z přítomných není schopen pochopit, jak se stalo, že Fradak byl jediným úderem vyřizen.

Při pohledu na bolestí se svíjejícího hromotluka opustila jeho spolubojovníky odvaha. Na tvářích ostatních rybářů se ale nezračil žádný triumf. Místo toho vzhlíželi k Mattovi s bázní, protože zřejmě nevěděli, co si o něm myslet.

Pilot využil všeobecného šoku, aby muže přiměl k rozumu.

"Místo abychom se tady bili, měli bychom si raději v klidu promluvit o tom, co se to tu vlastně děje," navrhl s postranním pohledem na Raroka.

Náčelník odevzdaně přikývl. "Maddrax má pravdu," přitakal. "Každopádně jsme mu dlužni vysvětlení."

Zatímco většina rybářů se vrátila do svých obydlí, shromáždila se v Rarokově domě vesnická rada. Jen Fradak zůstal se staršími, kteří si horkokrevného mladíka ve svém středu měřili spíše soucitnými než nepřátelskými pohledy.

I když se hromotluk z Mattova útoku velice rychle vzpamatoval, klopil sklíčeně oči k zemi. Anaka ho něžně pohladila po vlasech, ale Fradak se s odmítavým zavrtěním hlavy od ní odtáhl. Pak svýma krví podlitýma očima vztekle blýskl po Mattovi, jako by činil cizince zodpovědným za neúspěch svého pokusu o únos.

Matt jeho nenávistný pohled ignoroval a klidně usrkával z trochy polévky, kterou dostal od paní domu. Berlít si nenechala vzít, aby nezapálila oheň pod velkým kotlem a neohřála zbytek rybí polévky. Když každého z přítomných podělila miskou, z níž se kouřilo, navrátil se do domu zase klid. S očekáváním vzhlíželi starší ke svému náčelníkovi. Opravdu má v úmyslu toho cizince do všeho zasvětit?

"Malé moře je zdroj našeho bohatství," začal Rarok bez nějakých dlouhých okolků svůj výklad. "Lidé, kteří žijí na jeho březích, nemusí nikdy trpět hladem. Ani v zimě ne, protože si pak vysekáme v ledu díry a v nich můžeme lovit ryby. Za toto bohatství vdčíme Lemarrovi, temnému bohu z bezedných hlubin. Za kořist, kterou nám přihání k našim harpoons, požaduje tribut, který mu platí už mnoho rybářských generací. Dříve Lemarr vybíral toto krevní clo libovolně, ale rybáři přesto vyjížděli na moře stále znovu, protože lov v okolních lesích je mnohem nebezpečnější."

Matt cítil, že mu po zádech přeběhl mráz, protože si uvědomil, že tímto krevním clem myslel náčelník zřejmě ty rybáře, kteří měli při lovu neštěstí a nikdy se nevrátili. Vzhledem k velikosti, do níž dorůstaly některé ryby, nebylo divu, že k takovýmto případům muselo docházet stále znovu.

Nebo existovalo snad v jezeře nějaké další stvoření, které lidé vzývali jako božstvo? Dříve než se na to Matt mohl zeptat, pokračoval Rarok dále.

"Dříve přinášel Lemarr všem okolním vesnicím mnoho utrpení. Otec mého otce, který tu dobu ještě zažil, uměl vyprávět mnoho smutných příběhů. Někdy byla během několika málo měsíců vyhlazena celá jedna vesnice, zatímco rybáři z protějších břehů zůstávali třeba i celá léta ušetřeni.

Teprve potom, co Velcí kněží z Urloku uzavřeli s Lemarrem mír, všechno se podstatně zlepšilo. Svatým mužům se podařilo dosáhnout toho, že bůh už nikdy neudeřil náhodně, ale spokojil se s obětmi, které Velcí vybrali. Na březích malého moře se nachází dvaapadesát vesnic, takže každá z nich teď ožele během jednoho roku jen jednoho mrtvého."

Matt nemohl věřit tomu, co slyšel. "Má to snad znamenat, že toho Lemarra krmíte lidmi, aby neútočil na vaše čluny?" zeptal se nevěřicně.

"Lemarr dostane náš tribut," opravil ho rozhořčeně náčelník. "Jenom když každých sedm dní dostane oběť, je pro nás malé moře bezpečné. Každý, kdo je vybrán pro Svatý úkol, má tři měsíce na to, aby uspořádal svou pozůstalost a rozloučil se se životem. Má tak dost času, aby mohl svěřit svou ženu do ochrany jiného muže a je - li to žena, pak může najít jinou věrně se starající matku pro svoje dítě. Není to snad mnohem lepší, než být stržen do smrti bez výstrahy?"

Matt už nemohl dál vydržet poslouchat tento chvalozpěv na nelidský rituál, při němž byl každý týden obětován člověk. "Proč se jednoduše s těmi vašimi harpunami nevydáte na lov na toho netvora?" vybuchl. "Pak už žádný z vás nebude muset zemřít!"

Rarokovy rysy ztuhly. "Proti bohu nemůže nikdo bojovat," odpověděl hlasem, který jakoby řezal vzduch. "Myslíš, že se o to naši praotcové nepokusili? Mnoho dobrých mužů při tom položilo svůj život, ale

nikomu se nepodařilo Lemarra alespoň zranit. Nakonec museli nahlédnout, že neporazitelnému bohu je možné pouze se podřítit."

Fradak celou tu dobu dřepěl tiše v koutě, ale pokaždé, když padlo jméno Lemarr, zkřivil se mu obličej zuřivostí. Nakonec už nevydržel mlčet.

"Stále znovu tu ale byli muži, co na nesmrtelnost toho démona odmítali věřit," vmísil se do diskuse svým dunivým hlasem.

Při tomto označení jejich boha rybáři společně vyrazili jakýsi ston, jako by se dopustil toho největšího rouhání. Přesto však Fradak nijak nezastrašen pokračoval: "Ne všechny muže, co se dali do boje proti Lemarrovi, zabil on! Někteří padli rukou svých přátel a příbuzných, kteří se báli, že se démon bude mstít. Právě tak jako věřící pořádali hony na ty vybrané, kteří nechtěli zemřít. Kdo s knězi nejde dobrovolně, ten je do kláštera v Urloku odvečen násilím!"

"Nikdo nemůže sklízet plody, které jsou výsledkem naší víry, a pak se vyhnout oběti, kterou víra vyžaduje," zakřikl ho Rarok a z jeho hlasu zněla fanatická vroucnost, i když byl v sázce život jeho jediné dcery.

"Zlé jazyky říkají, že se přízeň kněží dá koupit," opáčil Fradak nenávisťně. "Kdybys byl loni v létě daroval na stavbu nového kláštera víc, nemusela by snad Anaka zemřít."

Rarokův obličej se změnil v temně rudou masku, zatímco jeho třesoucí se ruce se sevřely v pěst. Jednu chvíli to vypadalo, že se na Fradaka vrhne, pak se ale spokojil s tím, že hlasitě vykřikl: "Tvá slova jsou rouhání, ty nepodařený synu taratsy! Ještě jedna taková nestydatá lež a Velcí se o tom dovědí! Velekněz Solek už stejně ví, že vedeš pobuřující řeči!"

Fradak sice při těchto výhružných slovech zbledl, ale přesto vzdorně zavrčel: "Nebojím se Velkých z Urloku!"

Hrozivé ticho zavládlo v místnosti, zatímco se Fradak a náčelník navzájem měřili planoucíma očima. Než se mohl spor rozšířit na všeobecnou hádku, vložila se do toho Aruula: "Místo abyste se tady hádali, měli byste raději hledat způsob, jak zachránit Anace život!"

"Ten existuje!" zařval Fradak vztekle. "Měli bychom obětovat tebe a Maddraxe! Démonovi je jedno, kdo je mu předhozen, aby ho sežral! Jiné vesnice také dodávají kněžím cizince - a dělají dobře!"

"Nesmysl," ut'al mu slovo Rarok. "Volba kněží je svatý akt, který nesmí být znesvěcen nějakým podvodem. Moje dcera je Vyvolená, která měla možnost důstojně se připravit na svůj konec. Její smrt nebude marná, protože z její oběti vypučí nový život. Víc se tady nedá říct. Teď běžte všichni domů."

Všichni členové vesnické rady se poslušně zvedli. Fradak se k nim po počátečním váhání připojil, jenom Maddrax ignoroval rozhodnutí náčelníka.

"Ještě moment," požádal, i když ve zděšených tvářích přítomných si mohl dobře přecíst, že se podle nich dopouští rouhání. "Žádný tvor není nesmrtelný, ani tenhle Lemarr. Se správnými zbraněmi se určitě dá porazit. Viděli jste létající přístroj, s kterým jsem přiletěl. Mám k dispozici ještě další zázračné věci. Dohromady bychom se mohli pokusit..."

"Zmlkni, Maddraxi!" přerušil ho Rarok rozhodně. "Opovažuješ se mluvit proti našemu bohu! Kdybys nebyl v mém domě hostem, zabil bych tě na místě za tvoje rouhání! Takto ti tedy jenom nařizuji, abys ty a Aruula opustili hned za svítání můj dům!"

I přes toto prudké odmítnutí, kterého se mu dostalo, chtěl Matt ještě něco odpovědět, ale Aruula mu položila ruku na bok a varovně ho štípla. Rarok se odvrátil a zmizel v druhém konci místnosti, zatímco rybáři šli ke dveřím. Jen Fradak se ještě na malý okamžik zastavil.

"Tvoje zbraně jsou možná lepší než ten létající přístroj, co jsi s ním spadl z nebe," utrousil jízlivě, přistoupiv k Mattovi. "A také by měly, jinak by tě ten mořský démon spolkl rychleji než svůj obětní dar." Anaka mu zastoupila cestu. "Jdi," obořila se na svého přítele. "Pro dnešek jsi toho napáchal už dost." Její ostrá slova donutila hromotluka k ústupu. Vrhł ještě poslední smutný pohled na svou milovanou a pak se mlčky vytratil pryč.

Matt se díval za horkokrevným mladíkem se smíšenými pocity. Fradak se sice choval jako surovec a divoch, byl ale v této vesnici snad jediný, kdo měl odvahu vzepřít se proti stávajícímu řádu. To Američanovi imponovalo; rád by rybářům nějak pomohl - ale proti vůli vesničanů mohl sotva něco podniknout.

Další rozmluva s náčelníkem neměla smysl. Rarok seděl otupěle u kuchyňského stolu, ponořen do těžkého přemýšlení, před sebou konvici s nápojem ze zkvašených lesních plodů. Čas od času si z ní naplnil svůj pohár a mocnými doušky ho vyprázdnil.

Matt s Aruulou se zklamaně odebrali do svého pokoje. Snad se příští den naskytne lepší příležitost, jak si s Rarokem promluvit.

Tuto noc toho Matt mnoho nenaspal. Stále znovu a znovu se na svém lůžku neklidně převracel a lámal si hlavu, jak Anace pomoci. Brzy se už ale jeho myšlenky jen bezvýchodně točily v kruhu. Protože jedna skutečnost se nedala pominout; i když se mu obětní kult rybářů zdál barbarský a krutý, byla to víra, na níž tito lidé viseli. Jakým právem by se chtěl míchat do jejich věcí, když dokonce i samotná Anaka se svým obětováním souhlasila? Nakonec Matt dospěl k závěru, že mu nezbývá než se smířit s tím, že obyčeje a zvyky této krajiny nemůže nijak změnit a že tedy musí nechat rybáře osudu, který si sami zvolili.

S touto myšlenkou konečně upadl do lehké dřímoty, z níž ho za několik málo hodin později vzbudil jakýsi pronikavý, opakovaně se ozývající tón. Napřed si pomyslel, že ten melodický zvuk musí být součástí jeho snu. Ale pak si uvědomil, že zvuk postupně sílí a zřejmě se přibližuje k Rarokovu domu.

Zvědavě otevřel okenici a spatřil malý průvod, který se sem odměřenými kroky přibližoval vesnickou ulicí. Sestával z pěti holohlavých mužů v rudých róbách, zahalujících je až k patám. Jejich vůdce byl vyzábělá postava, jeho hubená tvář mu propůjčovala podobnost s dravým ptákem. Ve svých tenkých prstech držel kovovou, uměle zohýbanou trubku, která vzdáleně připomínala triangl. Vždy v pravidelných intervalech udeřil na instrument paličkou a ten vydal ze sebe melodický zvuk, rozléhající se po celé vesnici.

"To musí být ti knězi z Urloku," zašeptala vedle Matta Aruula.

Matthew Drax jenom kývl. Zatímco si rychle navlékal svou uniformu, díval se, jak průvod mívá harpunu s nabodnutou vlčí hlavou a zastavuje se před domovními dveřmi. Kněz s ptačím obličejem udeřil třikrát rychle za sebou na svůj nástroj, jako by chtěl svůj příchod oznámit i těm, co by snad byli nedoslýchaví. Hned jak pronikavé zvuky umlkly, vykřikl hlasem, který se nedal přeslechnout: "Velcí z Urloku přišli, aby odvedli Vyvolenou Anaku!"

Jeho slova ještě nedozněla, když se dveře otevřely. Nejdřív vyšel ven Rarok a jeho žena; vzápětí je následovala Anaka, která měla na sobě své nejlepší šaty. Slavnostní roucho z modré látky, protkané zlatými nitěmi.

"Zdravím vás, Velký Mokasi," přivítala dívka kněze pevným hlasem. "Chci vás následovat, aby byl náš bůh Lemarr k nám i nadále shovívavý a přikázal malému moři, aby dál živilo můj lid!"

Mladá žena vypadala při své řeči velmi klidně, zatímco její matka bez zábran plakala.

Knězi vzali Anaku mlčky mezi sebe a vraceli se zpět stejnou cestou, jakou přišli. Všude vycházeli z domů lidé a uctivě se klaněli před průvodem, který je míjel. V několika tvářích bylo vidět soucit s Anakou, jiní naproti tomu nasadili slavnostní výraz, jako by na mladou dívku čekal ten největší den v jejím životě. Zatímco knězi procházeli mezi diváky, pozvedl Mokaš paličku, ozdobenou pestrými stuhami, a vpadl znovu do předchozího rytmu. Doprovázen pronikavými zvuky podivného nástroje, zamířil průvod ke břehu jezera, kde už čekal rudě natřený člun s černou plachtou. Bezpochyby loď smrti, na níž byli Vyvolení odvázeni ze svých vsí.

Když se Aruula a Matt oblékli, posbírali a zabalili si své věci a šli se rozloučit do kuchyně. Zde narazili na své hostitele, kteří se zatím sklíčeně vrátili domů.

"Prosím, ještě se trochu posilněte, než se zase vydáte na cestu," poprosil je Rarok, jako by už litoval svých tvrdých slov z minulé noci.

I když Matt nepociťoval žádný hlad, sedl si ke stolu. Bylo by nezdvořilé odmítnout Rarokovo pozvání. Krátce nato už ale svého rozhodnutí litoval, protože při pohledu na tiše vzlykající Berlit nemohl pozřít ani sousto.

Rarok se vyhnul skličující atmosféře tím, že se spěšně rozloučil a odešel na svůj člun. Mattovi zprvu

připadalo dost bezcitné, že v takový den šel náčelník lovit ryby. Ale tento prakticky založený muž se patrně utekl ke svému každodennímu stereotypu, aby trochu zapomněl a uchoval si sebevládu. Hned poté, co Rarok opustil dům, se ujala Aruula plačící matky. Účastně ji sevřela v náručí, ale jakými slovy ji mohla v této situaci utěšit?

Bezradně pohlédla k Mattovi.

Velitel by byl v tomto okamžiku čelil raději hordě útočných tarats, než aby byl nucen snášet ubohý pocit bezmocnosti. Ale bylo by zbabělé opustit tu ubohou ženu v její nejtěžší chvíli a zmizet.

Frustrovaně odsunul stranou dřevěný talíř s chlebem a rybou a namáhavě shledával nějaká uklidňující slova.

Chtěl právě začít s nějakými frázemi o víře a naději, když tu se náhle domovní dveře s hlasitým třesnutím rozletěly. Než si Matt stačil uvědomit, co se děje, vtrhla dovnitř horda harpunami divoce mávajících rybářů. Matt instinktivně hmatl ke svému boku, ale než mohl vyndat z kapsy berettu, byli už on i Aruula obklopeni lesklými ocelovými hroty.

"Žádné rychlé pohyby," varoval Fradak, "nebo tvá družka zemře." Konečky jeho cůpků se trásly, když se se sevřenými pěstmi postavil před Matta. Muži, kteří byli s ním, patřili zřejmě k nejužšímu kruhu jeho přátel, jak bylo i poznat z jejich stejných účesů.

"Okamžitě odejděte z mého domu a neobtěžujte mé hosty!" osopila se na mladíky Berlít. Její hlas sice zármutkem nad ztrátou dcery pozbyl své obvyklé síly a ráznosti, přesto pohrozila: "Jestli se o tvém kousku doví Rarok, potrestá tě!"

"Než se náčelník vrátí, budeme už dávno pryč," odsekl Fradak. "Půjdeme teď k obětnímu místu kněží. Jestli se ten démon opravdu objeví, tak ho tady ten namyšlený cizinec zabije, jak to včera v noci navrhoval, Nebo tě už zatím opustila odvaha, Maddraxi?"

"V žádném případě," opáčil Matt klidně a pak řekl s postranním pohledem na Aruulu: "Nepotřebuju si také vynucovat pomoc někoho jiného násilím a se zbraní."

Oboustranně nabroušené hroty dvou harpun se vznášely tak těsně před Aruuliným hrdlem, že se nemohla ani dobře nadechnout bez nebezpečí, že jí proříznou kůži. Barbarka si hněvivě blýskajícima očima měřila své soupeře, zatímco v hloubi duše litovala, že svůj meč nechala i se zavazadly v jejich dřívějším pokoji.

"Zvol si," zavrčel Fradak s fanatickým zábleskem v očích. "Buď to budeš bojovat proti Lemarrovi, nebo vaše hlavy skončí na harpunách jako hlavy těch vlků. V případě, že proti démonovi neuspěješ, zachrániš aspoň život tvé družky!"

Vzhledem k hroživé přesile nezbylo Mattovi než svolit. Musel by vytasit rychleji než blesk, aby zadržel rybáře, kteří nebezpečně ohrožovali svými harpunami Aruulu. Kromě toho i on měl zájem zjistit, co se v klášteře v Urloku vlastně děje.

"Dobrá," souhlasil. "Pokusím se vám pomoci. Ale potřebuju k tomu úplnou volnost. A vy mně musíte říct všechno, co o tom Lemarrovi víte."

Fradak zíral několik okamžiků na svého soupeře, jako by ho chtěl svými planoucímá očima probodnout, ale Matt jeho pohled vydržel. Nakonec hromotluk kývl. Luskal prsty a rybáři nechali harpuny klesnout.

"Jestli se pokusíte utéct, budete toho litovat," pohrozil ještě Fradak, než se do jeho obličeje vkradl lehký náznak určité bezradnosti. "Toho démona známe jen z vyprávění našich otců. Nikdo z nás ho nikdy neviděl. Už dlouhý čas se zjevuje jenom kněžím."

Matt se zmateně podíval z jednoho rybáře na druhého. "A odkud tedy víte, že ten netvor ještě existuje?" zasupěl nevěřicně. "Snad nehodláte obětovat vaše bratry a sestry už celou věčnost nadarmo?"

Fradak jen smutně zavrtěl hlavou.

"Ale Lemarr tam venku je," prohlásil ponuře. "Démoni jsou nesmrtelní!"

Kvůli nepříznivému větru trvala cesta do kláštera až do pozdního odpoledne. Dlouhá doba, strávená ve společnosti mlčenlivých kněží, působila na Anačiny nervy tak, že byla docela ráda, když se na dohled objevily urlocké věže.

Kláster ležel v jedné chráněné zátocě, z níž vybíhal do jezera úzký jazyk pevniny, prodloužený několika

písečnými náspy. Uprostřed tohoto uměle vytvořeného poloostrova stál velký, uvnitř dutý útvar, který svou otevřenou spodní stranou spočíval na několika kmíncích stromů. Anaka od svého otce věděla, že tento instrument hruškovitého tvaru se používá k přivolání Lemarra.

Nedaleko odtud ležel u břehu vor. Sestával z šesti pevně k sobě posvazovaných kmenů, zakrytých kovovou deskou. Na něm bylo cosi jako stožár, ale bez plachty.

Anaka ani nepotřebovala příliš fantazie, aby poznala, že ten vor je zřejmě určen pro ni. Přes teplé paprsky letního slunce pocítila mladá žena ledové mrazení, jako by to po ní sáhla smrt. Téměř tak, jako by potřebovala teprve tento pohled na obětní místo, aby se jí následně vybavily všechny souvislosti. Jako všichni rybáři na březích malého moře i Anaka už od svého dětství žila ve strachu, že bude vybrána jako oběť pro Lemarra. Když se konečně dověděla, že je novou Vyvolenou, přijala svůj ortel poměrně vyrovnaně. Snad to byl jen šok z blížící se smrti, ale zůstala mnohem klidnější než mnozí její přátelé a příbuzní. Zvlášť Fradak se nechtěl s jejím osudem smířit, ale ona ho stále přemlouvala, aby se rozhodnutí kněží nebránil.

Nyní však, když uviděla vor, poprvé zalitovala, že s ním neuprchla na sever. Ale ať už si přála navrátit se do Fradakova náručí jakkoliv silně, na vše bylo už pozdě. I když uměla dobře plavat, útěk nebyl možný, protože v klášteře byl její příchod už zpozorován.

Zatímco Mokas stahoval plachtu, vyhrnuli se na břeh další kněží v rudých róbách, aby ji přijali. Když kýl člunu narazil na písčitou pláž, objevilo se kolem něj ihned několik noviců, aby jí pomohli vystoupit a odvedli ji k veleknězi.

Solek, nejvyšší duchovní hodnostář mezi Lemarrovými uctívači, byl dobře živený, kulatý muž, který se neúspěšně pokoušel dodat svým rysům výraz účasti a politování. Když Anaka přistoupila blíž, jeho rty se roztáhly k dvojsmyslnému úsměvu.

"Jaké neštěstí, že takové pěkné děvče musí tak brzy zemřít," přetvařoval se. "Ale bůh Lemarr žádá oběti od nás všech, abychom mohli i dále žít zde ve svém ráji na zemi. Rád bych Vyvolenou pozval do kláštera, abych jí blíže objasnil výjimečnost jejího svatého činu, ale den už bohužel příliš pokročil, takže musíme bezodkladně začít s obřadem."

Anaka se strnulým obličejem přikývla. Vyžadovalo to všechny její síly, aby si zachovala sebevládu. Zatímco se Solek od ní odvrátil a natáhl se po několika hroznech vína, které mu donesli na stříbrném podnosu, vzal Mokas Vyvolenou za ruku a vedl ji ke stanu, který stál o kousek dále.

"Tam se můžeš umýt, aby ses s naším bohem setkala čistá," vysvětlil kněz. "Šaty můžeš dát nějakému novici a on ti předá obětní kroj."

"Toto jsou svatební šaty mé matky," koktala zmateně Anaka. "Co se s nimi stane?"

"Přijdou do klášterních fondů," odpověděl Mokas, "jak nařizuje tradice."

Bez dalšího vysvětlování pak kněz rozhrnul vstupní chlopeň kulatého stanu, vysokého jako člověk.

Anaka vstoupila, poslušně si svlékla šaty a umyla se v připravené míse s vodou. Právě se utírala lněným ručníkem, když vstoupil do stanu napůl vzrostlý chlapec v rudé róbě. Na okamžik pocítila Anaka stud nad svou nahotou, ale novic se na ni díval bez zvláštního zájmu. Patrně už v tomto stanu viděl spoustu nahých lidí!

"Toto je tvoje obětní oblečení," řekl chlapec, když podával Anace malý bílý kus jakési látky. "Tvoje šaty uložím do truhly s drahocennými látkami."

Anaka ignorovala jeho poslední poznámku, protože právě nechápavě zírala na těsné malé kalhotky, které ji chlapec předal.

"Víš to jistě, že to není oblek spíš pro nějakého muže?" zeptala se novice.

Chlapec škubl rameny, než odpověděl: "Je to oblečení, které mi dal Nejvyšší pro tebe. Jeho vůli řídí Lemarr!"

Bez dalšího vysvětlování popadl modré hedvábné šaty a zmizel. Anace nezbylo než natáhnout si těsný kus oděvu na nohy, aby aspoň spodní část těla měla zakrytou. Své dlouhé vlasy si pečlivě rozestřela přes holou hrud', ale přesto si připadala nahá a bezbranná.

Když vyšla ven před stan, objevil se už na jasném večerním nebi bleďý měsíc, zatímco slunce stále ještě prchalo před svým nočním pronásledovatelem a zvolna mizelo za horizontem. Anaka se otrásla, a nezpůsobil to jen chlad nadcházejícího večera.

"Čas oběti nastal," zaslechla hlas Mokase, který držel v rukou hrnek s barvou a několik per. "Přijmi tato svatá znamení, abys šla na smrt beze strachu."

Než se vyvolená vzpamatovala, ponořil kněz špičky per do barvy a namaloval jí na záda a na stehna náboženské symboly. Anaka cítila, že jí proniká nová síla. Nevěděla, zda tato znamení skutečně obsahují nějakou moc, která jí má ulehčit příští kroky, nebo zda jí pomáhají jenom proto, že jim pevně důvěřuje. Ale stejně to bylo jedno. Hlavně potřebovala ten poslední krátký úsek života, který jí ještě zbýval, překonat pokud možná důstojně.

Odměřenými kroky následovala Mokase, který ji vedl zpět na pláž.

Rty některých z přihlížejících knězi se při pohledu na její nahou hrud' zkrřivily v žádostivém úsměšku, většina z nich ale vypadala, že je pohroužena do jakéhosi podivného vytržení, jako by jejich duch bloudil někde daleko, v nějakém jiném světě.

Velekněz vzal Anaku za ruku, aby ji zavedl na obětiště a ostatní kněží se seřadili v dvojstupu za nimi. Zatímco průvod pomalu kráčel po písčitém jazyku souše, vedoucím do jezera, rozezněl Mokas znovu svůj kovový nástroj, který nyní vydával ponurý, téměř hrozivý zvuk. Když došli k voru, zvedla se náhle lehká bríza. I když nebylo vidět žádný mrak, který by zakryl slunce či měsíc, zdálo se, že nebe náhle potemnělo, jako by se blížilo něco temného, světlo pohlcujícího, čemuž se dokonce musela poklonit i nebeská tělesa.

I přes svatá znamení na svém těle pocítila náhle Anaka, jak jí strach ochromuje údy. Kněží, kteří šli za ní, ji museli na posledních krocích na zemi postrkovat, až konečně stanula před obětním vorem. Mokas vrhl na třesoucí se děvče účastný pohled. "Pojď se mnou," požádal ji a jemně se chopil její ruky. "Čím mň se budeš bránit, tím to pro tebe bude rychlejší."

Vedl ji na vor a ke stožáru, který byl zapuštěn do paluby. Bez odporu se Anaka nechala k němu přivázat za ruce. Když ale Mokas vytáhl ze záhybů své róby roubík, uleknutě sebou trhla.

"To není potřeba," ujist'ovala zmateně. "Nebudu křičet."

"Ale budeš," řekl kněz smutně. "Tak hlasitě, jak to jen dokážeš. Věř mi, musí to být. Je nás mnoho, co už nemůžeme snášet, jak vyvolení křičí o pomoc."

Panika zavalila Anaku jako útočící divoké zvíře. Zatímco jí Mokas upevňoval do úst roubík, zoufale trhala svými pouty, ale na útěk bylo už příliš pozdě.

Kněží se nyní v polokruhu shromáždili kolem svého velekněze, který se chystal zahájit obětní rituál. Soplek zkrřivil ruce na hrudi a nasadil hluboký bzučivý tón, který se hlasitě rozléhal nad rozlehlou vodní plochou jezera. Jako na něčí neviditelný povel vpadli do jeho ponurého nápěvu i ostatní kněží. Zvuky obětního chorálu zněly jako nějaká strašlivá výzva, jež zvala zlo, aby přišlo a přijalo nabízený obětní dar lidského života.

Doprovázení monotónní melodií se čtyři kněží chopili tlusté dřevěné tyče a vši silou s ní udeřili do duté kovové kupole. Ozval se dutý, hluboký zvuk, který se jako valící se hrom za bouřky šířil po hladké jezerní hladině. Tento tón sloužil jako varování pro rybáře, nalézající se právě na jezeře, ale také i jako znamení pro Lemarra, že oběť pro něho je připravena.

Zatímco kněží ve stejnoměrném rytmu bili do kovové kupole, Mokas krátce pokynul třem novicům. Hoši se ihned společně opřeli do voru a se supěním ho odstrčili na vodu.

Sotva se kmenů chopily vlny, chorál kněží narůstal na síle. S každým úderem vlny, který popohnal Anaku dále na volné jezero, byl jeho rytmus dráždivější a naléhavější, jakoby spojení zpěvu a úderů do kupole mělo probudit boha, spícího dole v jezeře.

Náhle Soplek vztáhl obě ruce k nebi a vykřikl: "Přijď k nám, ó velký bože Lemarre! Přijmi oběť tvých oddaných sluhů, abychom se i v budoucnu mohli těšit z tvých štědrých darů!"

Obklopující ho kněží začali kolébat horní částí svého těla dopředu a dozadu, zatímco chorál spěl ke svému vyvrcholení v extázi. Jejich zpěv přehlušoval jen hlas velekněze, vykřikujícího k nebi další a další vzývání a úpěnlivé prosby k temnému bohu, které ho měly přivolat.

Anaka neměla ani pohled pro bizarní rituál, který se odehrával na břehu. V zoufalé panice trhala svými pouty, zatímco její oči pátraly na jezerní hladině po nějaké známce toho, že přichází temný bůh, kterému měla být obětována.

Zpočátku nebylo vidět nic, ale když se už už odvážila doufat, že snad bude před žravostí démona

ušetřena, zaregistrovala jakýsi temný stín, který se zákmitl dole pod hladinou. Nejdřív si myslela, že si s ní jen smysly zahrávají, ale pak se to opakovalo vícekrát, až poznala, že dole v hloubce něco neznámého krouží.

Něco, co čekalo jenom na to, až vlny zaženou vor ještě dál.

Žádné pochyby, tam číhal Lemarr!

"Zatraceně, přišli jsme pozdě," zaklel polohlasem Fradak, když spatřil, jak několik kněží odstrkuje obětní vor do jezera.

Matthew vystoupil spolu s mladým rybářem na pahorek, který zakrýval pohled na pláž. Na okamžik ho zaujal obrovský kostelní zvon na samém konci úzkého poloostrova, do nějž tloukli kněží. Patrně pocházel z trosek velkého kostela, který se po nárazu komety zhroutil. Musel to být perný kus práce, transportovat tak těžký předmět k jezeru - ale teď nebyl ten pravý okamžik, aby obdivoval výkon, jež podali kněží. Matt tedy odtrhl pozornost od reliktu ze své minulosti a zasykl: "Neztratili bychom tolik času, kdybychom poslední kus cesty nešli pěšky!"

"To vím taky!" odsekl podrážděně Fradak, protože to byl jeho nápad, připlížit se sem od pevniny. "Ale kdybychom připluli člunem přímo do zátoky, kněží by nás předčasně odhalili a Anaku snad i zabili! Něco takového se už také stalo."

Matt mlčky kývl. Věděl, že Fradak tak jednal jen ze strachu o svou přítelkyni. Konečně, nikdo z rybářů nemohl počítat s tím, že kněží svůj obřad provedou tak rychle.

Teď tedy museli udělat to nejlepší, co se v dané situaci udělat dalo.

Velitel se zamyšleně obrátil k Aruule, která se krčila vedle něho. Barbarka se sehnula, strčila hlavu mezi kolena a zdála se napjatě o něčem přemýšlet. Maddrax už ale věděl, že je to její obvyklá pozice, kdy pomocí svého telepatického smyslu naslouchala.

"Slyšíš něco podezřelého?" zeptal se jí.

Aruula zavrtěla hlavou. "Cítím jenom Anačin strach a vytržení některých kněží."

Při těchto slovech Fradak zuřivě vyskočil na nohy.

"Musíme ji ihned dostat pryč z vody!" naléhal rozčileně. "A jestli se nám v tom kněží pokusí bránit, tak něco uvidí!"

"Dobrá," souhlasil Matthew, protože kněží nevypadali tak, jako by byli na nějaký přepad vyzbrojeni.

"Ale až budeme u vody, musíme být opatrní. Že Aruula nic neobvyklého necítí, neznamená, že tam nic není."

Fradak netrpělivě počkal na konec Mattova nešikovně formulovaného vysvětlování a pak se beze slova rozběhl po svahu dolů směrem k pláži, přesně na úzký jazyk poloostrova. Jeho přátelé ho rovněž mlčky následovali, snažíce se, aby kněží nebyli předčasně upozorněni na jejich útok.

Mattovi a Aruule nezbylo nic jiného než horkokrevné mladíky následovat tak rychle, jak jen to šlo.

Kněží byli našťásti tak soustředěni na svůj bezbožný rituál, že přibíhající výtržníky zpozorovali teprve tehdy, až byli přímo mezi nimi. Sám Solek zhrozně zíral na výhruzně zvednuté harpuny, zatímco vzývání, jež se dralo přes jeho rty, zaniklo ve zděšeném zakvílení.

Jakmile však pominul první šok, upamatoval se znovu na své vedoucí postavení velekněze. Zuřivě vzhledl k Fradakovi, který pokynul svým věrným, aby neozbrojené kněze i nadále drželi v šachu.

"Za toto rouhání se octneš na dně moře!" vykřikl zuřivě Solek. "Tam ti Lemarr připraví bídnou smrt."

"Možná," zavrčel Fradak, zatímco špice jeho harpuny zůstávala neochvějně zaměřena na velekněze. "Ale ty v každém případě zemřeš první!"

"Zadrž," vmísil se do toho Matt. "Jestliže tohoto bezbranného muže zabiješ, nezachováš se líp než ti, kterými pohrdáš!"

"To je mně ale jedno," vzdorovitě odsekl hromotluk, i když bylo vidět, že zatím jeho vztek poněkud opadl.

"Mně ale ne," kontroval Matt, "a ty přece stále chceš, abych ti Anaku přivedl, nebo snad ne?"

Aniž by harpunu oddálil aspoň o šířku prstu z jejího cíle, podíval se Fradak na vor, který se zatím čím

dále tím víc vzdaloval na jezero. Při pomyšlení na to, co tam asi Anaku čeká, začala sebou jeho oční víčka nervózně škubat.

"Můžu si ji odtamtud přivést i sám," ucedil s rádoby železně tvrdým výrazem, který však byl v ostrém protikladu k jeho třesoucímu se hlasu.

"Ne," odmítl Matt. "Ty musíš zůstat tady, abys udržel své přátele pod kontrolou. Poplavu já, uvolním Anaku z pout a vrátím se s ní."

Fradak neřekl ani ano, ani ne. Prostě mlčel. Patrně proto, že nechtěl plýtvat drahocenným časem na nesmyslné hádky. Nebo i proto, že se bál toho, co mohlo čekat na jezeře. Každopádně se ale energickým povelem postaral, aby si kněží v těsném kruhu sedli na zem a nekladli žádný odpor. Ani Solec se už neodvážil dalších kleteb kvůli němu.

Maddrax si mezitím vyzul své těžké vojenské boty. Než ještě bosýma nohama vběhl do vody, chytila ho Aruula za ruku a chvilku podržela.

"Buď opatrný," varovala ho. "Tady je příliš mnoho lidí, než abych mohla něco slyšet, ale přesto cítím, že tam venku něco je."

"Nedělej si starosti," uklidňoval ji Matt, než jí ještě vtiskl na rty letmý polibek. Pak sáhl po své zbraní. Rutinním pohybem ji nabil a pak ji sevřel mezi zuby.

Takto ozbrojen se rozběhl do jezera. Již po několika krocích začalo dno pod jeho nohama prudce klesat, takže se musel ponořit do vln.

Mocnými záběry rukou plaval k obětnímu voru, na němž Anaka stále divočeji lomcovala svými pouty. Nedívala se na břeh a na to, co se tam odehrávalo, nýbrž strachem rozšířenými očima sledovala jezero, jako by tam viděla něco strašlivého, co zatím zůstávalo skryto.

Matt předpokládal, že Anaka ve své panice patrně ještě vůbec nepostřehla blížící se záchranu. Zrychlil tempo, aby byl co nejdříve u ní.

Pilot nemohl tušit, že Anaka se tak zoufale snaží osvobodit proto, že stín před vorem se stále zvětšoval. A čím zřetelněji se rýsovala podoba tvora, který tam pod vodou kroužil, o to byl její strach větší. Protože ta věc, která se už každým okamžikem mohla před ní vynořit, byla strašlivější než vše, co si představovala i v těch nejhrůznějších snech.

Když si už myslela, že její strach snad ani nemůže být větší, temný bůh se náhle objevil nad hladinou. Na okamžik se pohyby stvůry zdály jakoby zmrazené, zpomalené, takže mohla zřetelně vidět, jak se v mohutné vodní fontáně zvedlo obrovské šupinaté tělo a svou přední polovinou se oťelo o vor. Bylo to úděsné monstrum, s lebkou velkou jako stan a s dlouhým čenichem jako nějaký obrovitý krokodýl.

Navzdory roubíku Anaka zděšeně vykřikla, když se kovová deska pod jejíma nohama povážlivě rozhoupala a ona zírala přímo do široce rozevřeného, dlouhými ostrými zuby vyzbrojeného chřtánu bestie.

Ledově chladné oči netvora ji zmrazily a znehybnily, zatímco jeho rozšířené nozdry očichávaly její pach. Na okamžik ucítila Anaka hnilobou páchnoucí dech, pak se strašlivá tlama zase zavřela a démon znovu zmizel ve vlnách.

Matt překonal vzdálenost, která ho dělila od voru, teprve z poloviny, když ho dostihl dívčín výkřik. Hned nato viděl, jak monstrum vystřelilo z vody.

Zatraceně, přijde pozdě! Ze své nynější pozice nemohl zamířit a vypálit cílený výstřel, aniž by ohrozil Anačín život. Kromě toho měl odůvodněné pochyby, zda na nestvůru budou stačit kulky kalibru beretty. Matthew se už během minulých měsíců setkal tváří v tvář s různými mutacemi. Nic z toho se ale nepodobalo tomuto gigantickému plazu, na jehož hlavě vystával hřebenovitě vyboulený záhyb, připomínající prehistorického dinosaura. Ve vyvalených černých očích netvora žhnula primitivní touha po vraždění.

Matt si už myslel, že bestie udělá jeden rychlý útok a při něm Anaku rychlým výpadem své tlamy pohltí, ale tu se zmutovaný krokodýl znovu ponořil. Očividně napoprvé jenom nasál pach své oběti - aby ji pak při svém dalším vynoření popadl a odnesl.

Matt ještě zrychlil své tempo a kraulem se přímo řtil vodou vpřed. Vyhnal si z hlavy úvahy, co by se asi stalo, kdyby jeho kulky bestii nijak vážně neublížily. Jako voják se naučil nikdy se dopředu nevzdávat a

umět využít i té nejmenší šance. Dokonce i kdyby to hraničilo až se sebevraždou...

Opět se z hladiny zvedla vysoká fontána - příliš brzy; Mattovi zbývalo ještě dobrých deset metrů k malému voru, na němž se Anaka zmítala strachem a pohazovala hlavou ze strany na stranu. S dunivým zařváním se bestie vynořila z vln, vrhla se dopředu a chňapla svými monstrózními čelistmi. Trháky velké jako ruka se se zapraskáním zabořily do stožáru, k němuž byla Anaka připoutána, a minuly její nad hlavou přivázané ruce jen o vlasek.

Mocné trhnutí vyrvalo stožár z jeho ukotvení. Anaka sebou bleskurychle hodila stranou - a chňapající zuby ji minuly znovu. Ale to už tu byl Matt. Monstrum chtělo zopakovat svůj útok ještě jednou, když tu si povšimlo druhého člověka, který se vedle něho náhle vynořil z vody a opřel se o navzájem spojené dřevěné kmeny voru.

Obří krokodýl byl podrážděn a zmaten; jednalo se zde o druhou oběť nebo snad o protivníka, který by mu chtěl jeho kořist vzít? Vztekle trhl hlavou a připravil se k - nanejvýš nerovnému - boji.

Matt cítil, jak se mu zježily chloupky v týle, když ho zavalil netvorův páchnoucí dech. Všechno v něm křičelo: Pryč odtud!

Ale místo toho uhnul dozadu, aby unikl vražedným zubům, jednou rukou se pevně zachytil voru a pravačkou uchopil berettu, kterou až dosud svíral mezi zuby. O zlomek vteřiny později už odjištěnou zbraní zamířil a vypálil.

Projektil zasáhl netvora přímo do tlamy - na jedno z nejméně opancéřovaných míst na jeho těle, kde musel být zranitelný. Proud krve, který vystříkl z netvorova jícnu, to také potvrdil. Obří ještěř sebou prudce škubl nazpět a postavil se ve vodě.

Matt rychle zamířil na levé oko monstra. Ale než stačil znovu stisknout spoušť, převalila se kreatura stranou a ponořila se.

Matt se rychle vytáhl nahoru na vor, protože měl strach, aby mu bestie pod vodou nezaútočila na nohy. Mýlil se. "Démon" měl dost. Asi o jeden vrh oštěpem dále se Lemarr znovu vynořil a vydal ze sebe bolestný řev, než s konečnou platností zmizel pod hladinou. Jen zřetelná krvavá stopa, která zůstala na vodním povrchu, svědčila o porážce temného boha.

Na břehu se zvedl radostný pokřik, který dolehl až k Mattovi a Anace, ale velitel zůstal ještě stále nedůvěřivý. Teprve po několika minutách, během nichž s berettou v ruce napjatě mířil na vodní hladinu, se konečně ujistil, že bestie skutečně uprchla. Ale bylo mu jasné, že Lemarra jenom zahnal a že ho ještě zdaleka nepřemohl...

Fradak a jeho druhové řvali nadšením, když se Matt s Anakou vrátili na břeh. Poprvé, co lidé pamatovali, přežil někdo setkání s Lemarrem - a k tomu ho ještě donutil k útěku!

Potom, co Fradak přešťastně sevřel svou přítelkyni ve svém mohutném náručí, přidusl k jejímu zachránci a nadšeně ho praštil do ramene.

"Špatně jsem tě posuzoval, Maddraxi," ujist'oval. "Bez tebe bych se už asi s Anakou nikdy neshledal. Děkuju ti... přáteli!"

Matthew si byl vědom cti, kterou mu tak Fradak prokázal, uhnul ale před dalšími projevy jeho nadšení, protože měl strach, že mu snad hromotluk zlomí páteř.

"Lemarr svou porážku přežije," snažil se utlumit bouřlivou radost mladých rybářů. "Jakmile se vzpamatuje, zase udeří!"

"Přesně tak!" vykřikl Solek, který se mezitím ve všeobecném zmatku nepozorovaně přiblížil. "Lemarr nenechá váš zločin bez trestu! Bude vás to stát mnohonásobně více obětí, abychom ho znovu usmířili!"

"Nesmysl!" vzkypěl Matthew. "Váš takzvaný bůh může krváčet a cítit bolest! A proto také může být poražen!"

"Ty se opovažuješ..." supěl Solek zděšeně. "Tvá slova jsou rouhání!"

Než však mohl spustit další tirády, stáhl ho zpět Mokas, který se obával o velekněžův život. Fradak spokojeně pozoroval, jak se kněží vyhýbají střetu s jeho pohrdavým pohledem, a pak se zasmál:

"Nevšímej si těch kněží, Maddraxi. Až se všude po okolí roznese, že jsme vyhráli, nikdo je už nebude

poslouchat!"

"Netěš se předčasně," uklidňoval Maddrax hromotlukovy naděje. "Až Lemarr dostane hlad, začne znovu napadat rybářské čluny. A pak se možná všeobecné mínění obrátí proti nám."

"Tak to s tou bestií budeme muset co nejrychleji skoncovat, než způsobí nějaké další škody," prohlásil Fradak tónem nejhlubšího přesvědčení. "S tvou hromovou rukou nám nemůže být Lemarr nebezpečný." Matt si jen přál, aby mohl být také tak plný optimismu jako rybáři, kteří ho oslavovali. Ale věděl to líp. Měl při svém výstřelu štěstí, že zasáhl obřího ještěra do otevřené tlamy. Přes jeho šupinatý pancíř by asi projektil stěží pronikl.

Zamyšleně pohlédl k Aruule, jejíž výraz odrážel jeho vlastní mínění. Ale byl už příliš hluboko zapleten v celé té záležitosti, než aby teď nechal rybáře samy sobě. Bude jim muset nějak pomoci, ať už jsou nějaké šance k úspěchu nebo ne.

"Pojďme!" vytrhl ho z myšlenek Fradak. "Znám jednu vesnici, kde je mnoho rybářů proti rituálům Velkých. Ti nám v našem boji pomůžou."

Odebrali se ke člunům. Cestou přemýšlel už Matt o tom, jak zorganizovat lov na opancéřovaného plaza. Vzhledem ke svému vojenskému výcviku byl zvyklý vypracovávat taktické plány, ale zde se muselo brát v úvahu mnoho faktorů, které se vymykaly jeho znalostem i zkušenostem. Už z tohoto důvodu s ním bude muset Fradak a ostatní rybáři spolupracovat.

Zatímco čluny klouzaly těsně u břehu, aby co nejvíc ztížily Lemarrovi eventuální útok, předložil Matt svým spolubojovníkům své návrhy. Nejdřív bylo nutno vyslat co nejdřív posly varovat ostatní vesnice, aby nikdo nevyjížděl na jezero. Pak bylo třeba najít dobrovolníky, kteří by byli ochotni zúčastnit se lovu na domnělého boha.

"Mohli bychom přilákat Lemarra tou železnou kupolí Velkých," navrhl Oslong.

Matt uznale kývl na návrh podsaditého mladíka se slámově plavými vlasy. "Dobrá myšlenka," pochovalil ho. "Ale musíš počítat s tím, že ta bestie bude po své porážce nedůvěřivá a na to znamení už asi nebude reagovat."

Když dorazili do spřátelené vesnice, nastala už noc a většina domů byla temná. Ale jakmile Fradak zaklepal na několik dveří, rozšířila se zpráva o vítězství nad Lemarrem rychlostí větru. Ze všech domů se hnuli ven lidé, aby viděli muže, který přežil setkání s temným bohem.

Jestliže si Matt myslel, že odpůrci stávajícího obětního kultu se dají poznat výhradně podle svých copánků, mýlil se. Tento svérázný účes byl zřejmě jen Fradakův osobní styl, který po něm převzali jeho nejbližší přátelé. Ale rebelové z této vesnice se zdáli stejně tak pevně rozhodnutí skoncovat jednou provždy s krvavým rituálem. Musela se jim jenom nabídnout šance, jak obstát proti Lemarrovi.

Ne všichni rybáři ovšem blahopřáli Mattovi k jeho činu. Někteří se naň dívali jako na posla smrti, přinášejícího s sebou zhoubu a utrpení.

Byli vybráni běžci, kteří měli vyrazit do ostatních vesnic a varovat je, aby nikdo nevyjížděl na jezero. Každá obec, která byla takto varována, měla pak vyslat své vlastní muže, takže do svítání by měl být informován každý rybář kolem malého moře.

Současně s prvními běžci, kteří se svými pochodněmi zmizeli ve tmě, odešli i ti muži, kteří s Matthewem nesouhlasili. Patrně měli v úmyslu informovat Velké z Urloku o plánech vzbouřenců.

Matt je nechal jít. Beztoto nemohl nijak zabránit, aby se kněží o místě jeho pobytu nedozvěděli.

Když se první vzrušení jakž takž utišilo, stáhli se lidé zpět do svých domů. Také hostům se dostalo dobrého zaopatření. Tak se mohl i Matt po namáhavém dni konečně uložit ke spánku na slánník.

Spánek přišel brzy a s ním i sny. Obrazy špičatých zubů a páchnoucího chřtánu, šupinatého těla a zálučně blýskajících očí, v nichž Matt věřil, že vidí jakousi zvláštní formu inteligence.

Byl temný bůh Lemarr skutečně jenom zvíře, jak se snažil rybáře přesvědčit? Co když si vyvinul, tak jako taratsy, jistou primitivní, ale naveskrz logickou schopnost myšlení?

Ve snu se pohledy plazových černých očí zářovaly hluboko do Mattových a jemu se zdálo, že mu sdělují vzkaz: Porazím tě, člověče. Podruhé mně už neutečeš...

Lemarr zuřil, protože ho bolela tlama.

Lemarr měl hlad, protože jeho kořist mu utekla.

Lemarr byl ale také zmatený, protože poprvé za nekonečně dlouhý čas se jedna z obětí zase bránila. Jeho poslední lov na světlé kůže se odehrál už tak dávno, že si na něj téměř nepamatoval. Dříve útočil na tvory z pevniny v jejich dutých stromových kmenech, když přicházeli, aby mu svými špičatými kopími brali jeho potravu. A když je poprvé ochutnal, shledal jejich jemné maso tak výborným, že mu od té doby dával přednost. Až mu je konečně začali dodávat dobrovolně a on se už nemusel namáhat. Nyní ho ale světlé kůže napadly! Za tuto bolest, již mu způsobily a která teď zuřila v jeho útrebách, se Lemarr chtěl pomstít. Chtěl zmrzačit a roztrhat mnoho tvorů z pevniny a utišit na nich svůj hlad, aby zapomněl na trpkou chuť porážky.

Mocným úderem ocasu se odrazil od bahnitého jezerního dna a rychle stoupal ke hladině. Když plaval kolem podvodních světél, zavřel pevně oční víčka, aby ho neoslepily. Několika ráznými pohyby ocasu se přiblížil k lesklé kupoli, která nebyla ani kořist ani protivník, ale přesto ho vždy naplňovala nejistým strachem. Protože byla cizí, nepatřila sem.

Lemarr stoupal stále výš, až prolomil hladinu v mohutné fontáně, z níž se vzápětí utvořil kruhovitý prstenec z vln. Na okamžik spočíval na vodě nehybně jako kmen stromu a orientoval se podle světlých bodů, blikajících ve tmě. Věděl, že světlé kůže umějí zahnat temnotu světly. Využívaly tuto schopnost, aby v noci přilákaly ryby, které pak nabodávaly na svá ostrá kopí. Lemarr cítil, jak v něm stoupá matný pocit spokojenosti, když pomyslel na to, že mu tyto zbraně nemohou nijak ublížit. Byl příliš mocný na tyto tvory z pevniny.

Tak rychle jak tato myšlenka přišla, dorazila i vzpomínka, jak se nedávno střetl s jednou světlou kůží, která ho přesto zranila.

Lemarr se zase rozzuřil, ale široko daleko neviděl nikoho, na němž by si mohl vylít svou zlost. Na vodě nebylo nikde žádné světlo. Bály se snad světlé kůže jeho hněvu tolik, že se neodvažovaly na jezero? Přemýšleje o tom, plaval Lemarr v kruhu, až konečně kdesi v dálce zahlédl slabě osvětlený obrys člunu. Mocný pohyb ocasem a už vystřelil těsně pod hladinou směrem k tomu místu.

Světlo, umístěné na špičce kmene, bylo stále větší, až mohl rozeznat tři temné stíny, které se na něm pohybovaly. Tři světlé kůže!

Lemarr zrychlil rytmus pohybů svého ocasu a stále rychleji se hnál ke kmeni. Krátce předtím, než k němu dorazil, se jeden stín obrátil k němu a zřejmě ho spatřil.

Ale bylo už příliš pozdě. Tvor z pevniny stačil vydat jen jeden zděšený výkřik, a pak už Lemarr plnou silou narazil do dutého kmene a i s lidmi ho převrátil do vody.

Slyšel, jak sebou světlé kůže mlátí ve vodě a s nemotornými pohyby se mu pokoušejí uniknout, šikovně se potopil pod kmen, projel pod ním a chňapl po jednom páru nohou, které se mrskaly právě nad ním. S mlaskavým zvukem se zuby zaryly do měkkého masa, pak zesílil Lemarr tlak svých čelistí a jedním rychlým kousnutím přehryzl kosti. Tlumený bolestný výkřik, který pronikl k němu pod hladinu, v něm vyvolal primitivní radost, zatímco chuť krve podráždila jeho žaludeční šťávy.

Ale ještě nebyl ten pravý čas k jídlu!

Ledabylo nechal Lemarr oddělené údy vklouznout do svého chřtánu a hned se obrátil k druhé světlé kůži. Na pahýlech nohou jeho první oběti vykvetl rudý oblak, který mu na okamžik zakalil výhled, ale zoufalé plácání jeho druhé kořisti mu ukázalo cestu.

Bleskurychle vystřelil nahoru a vynořil se těsně před světlou kůží. Lemarr se vyžíval v hrůze, která se odrážela na obličeji zoufalého plavce. Pak rozevřel svou obrovskou tlamu nad hlavou tvora z pevniny a nechal čelisti sklápnout.

Tentokrát se jeho oběť nedostala, ani k tomu aby vykřikla. Škubaje sebou, klesal bezhlavý trup zvolna dolů do hloubky.

Lemarr rozdrtil lebku mezi svými silnými čelistmi a ihned začal pátrat po třetí světlé kůži. Trvalo to chvíli, než ji ve tmě objevil, protože se vyškrábala na spodní stranu převráceného kmene.

Dvěma rychlými tempy se Lemarr vrhl na svou poslední oběť, ta se však náhle vzpřímila a vrhla naň kopí. Jako temný blesk hvízdla zbraň vzduchem, směřujíc k němu. Udeřila ho přesně mezi oči, odrazila se od jeho šupinatého pancíře a poté, co se dvakrát ve vzduchu obrátila, dopadla do vody.

Lemarr pocítil, že hrot zbraně zasáhl jeho levou oční bulvu a na okamžik ho bolest oslepila. Sykaje se převaloval ve vlnách a pak vztekla napřáhl svůj svalnatý ocas ke strašlivému úderu.

Opancéřovaná špička prot'ala vzduch a dopadla, proniknouc skrz naskrz tělem tvora z pevniny i kmenem, na němž stál. S praskotem se rozštíplo dřevo i maso ve společné rudé fontáně, načež se na jezero položilo ledové, mrtvé ticho.

Dokonce i beznohý za nimi naříkal jen tiše, jakoby pro sebe a jeho pohyby slábly, až posléze zcela ustaly. Než ještě tělo zmizelo ve vlnách, chňapl Lemarr po ještě se škubajícím trupu, aby ho strhl s sebou do hlubin. Tak Lemarr konečně utišil svůj hlad.

Slunce stálo už vysoko na nebi, když Matta a Aruulu vzbudil hlasitý pokřik. Když Matthew otevřel dřevěné okenice, aby se podíval, co se děje, viděl, že se na trhovém prostranství shromáždil dav lidí, kteří se spolu prudce hádali. Fradak stál uprostřed skupiny několika živě gestikulujících rybářů, kteří naň vztekla křičeli, i když je on o celou hlavu převyšoval.

I bez toho, že by Matt mohl rozumět jejich slovům, věděl, že jde o boj proti Lemarrovi. Rychle se oblékl. Právě na sebe hodil svou zelenou bundu uniformy NATO, když k němu dovnitř pronikl hluk boje. Něco odstartovalo explozi nevraživých emocí. Znepřátelení rybáři stáli najednou proti sobě s harpunami, klacky a noži.

Když Matt a Aruula vyběhli ven, podobal se konflikt ještě obyčejné pranici, ale ozývaly se už také i první výkřiky raněných. Nemohlo to dlouho trvat, než se spor zvrhne na krvavou řež, zvlášť když stoupenci kněží byli ve značné menšině.

Matthew musel tomuto nesmyslnému násilí ihned udělat přítrž, jinak by přívrženci oficiálního kultu určitě našli pod harpunami Fradakových horkokrevných přátel svou smrt. Rychle odjistil svou berettu a vypálil přes hlavy běsnícího davu varovný výstřel.

Ohlušující prásknutí zarazilo soupeře uprostřed pohybu - zřejmě už všichni slyšeli o ničivém účinku hromové ruky.

"Okamžitě s tím přestaňte!" zařval Matt. "Vy všichni máte jen jednoho nepřítele a ten je tam venku v jezeře!"

Energicky si proklestil cestu hustě natlačeným davem, který před ním s bázlivou úctou uhýbal. Aruula následovala svého druha v patách s taseným mečem. Jako smrtící stín, připravený zabít každého, kdo by se k němu až příliš přiblížil.

"Co se to zde děje?" zeptal se Matt, když dorazil k Fradakovi.

Rudá hlava, který si ze šarvátky odnesl šrám na čele, ho stručnými slovy informoval. Tak se Matt dověděl, že obyvatelé mnoha vesnic z břehů malého moře se rozštěpili na dva tábory. Někteří byli pro osvoboditele, který je zbaví járna jezerního démona - jiní v něm viděli rouhače, jenž je uvrhne do neštěstí. Kolovaly už pověsti, že se jeden člun nevrátil z nočního rybolovu. Patrně byli ti muži napadeni Lemarrem - a přirozeně se zodpovědnost za to přičítala Maddraxovi.

Matt viděl, jak se jeho nejhorší tušení potvrzují. Obával se, že se stane jablkem sváru mezi oběma skupinami.

"Boj, který vedete, je nesmyslný," vykřikl a zvedl jako znamení své autority do výše berettu. Jestli chtěl následující dny přečkat živý, nesměl ukázat žádnou slabost. "Od toho nešťastného obětování je Lemarr zraněný a tím nebezpečnější než předtím - jako každé poraněné zvíře. Kněží nám svými modlitbami už nemůžou pomoci. Naše jediná šance je, že společně tu bestii vypátráme a s konečnou platností vyřídíme!"

Ozvalo se hlasité mumlání, ale nedošlo už k žádným dalším násilnostem. Nakonec se dav rozešel.

Přívrženci obětního kultu spěchali k okraji vesnice. Někteří se stáhli do svých vlastních domů a vesnic, jiní spěchali ke klášteru. Bezpochyby zpravit Velké z Urloku o všem, co se děje.

Když o tom Matt přemýšlel, necítil se právě dobře. Kdo ví, zda již někde nečeká nějaký zákeřný vrah, který mu při nejbližší příležitosti vrazí dýku mezi žebra?

"Jen žádné strachy," uklidňoval ho Fradak, když uviděl jeho nedůvěřivý výraz ve tváři. "Mnoho mužů i

žen z ostatních vesnic je přichystáno přidat se k nám. Vyhledám mezi nimi strážce, kteří nás propříště před takovým útoky ochrání."

"Nechci vést válku proti tvým lidem, zavrčel mrzutě Matt v řeči nomádských národů. "Musíme toho ještěra zabít ještě dřív, než proti nám kněží shromáždí hotovost."

"Ti zbabělci se sami nikdy do naší blízkosti neodváží," odmávl to ledabyly Fradak.

"Tím bych si nebyl tak úplně jistý," vmísila se do jejich rozhovoru jakási vyzáblá postava, která se nepozorovaně přiblížila až těsně za Matta a Aruulu. "Solek vše vztekem, protože vidí, že jeho moc mizí. V takovém případě se od něj dá očekávat všechno."

I když neznámý byl zahalen do šedého pláště s kápí, poznal v něm Matt onoho kněze, který odváděl Anaku na smrt. Než ještě mohl Mokas udělat nějaký podezřelý pohyb, švihla Aruula svým mečem. Jeho ostrá čepel se zastavila teprve v poslední chvíli, kdy se její ostří přitisklo do měkkého masa pod kněžovou bradou. Stačil jen jediný krátký pohyb barbarky a Velký by byl na místě mrtev.

"Co tu ještě chceš?" zasyčela vztekle Aruula. "Muži, které jsi pobouřil, jsou už dávno pryč."

Jako na znamení svých přátelských úmyslů zvedl Mokas své ruce s jemnými klouby pomalu do výše. Jeho levice svírala stočený pergamen.

"Jsem zde, protože vám chci pomoci," řekl klidně.

"Proč by nám měl zrovna nějaký Velký pomáhat?" odfrkl Fradak podezřívavě.

Mokas otočil svůj obličej dravého ptáka k Anace, i přes to, že měl ostrý hrot meče těsně pod bradou. Neukázal ani tu nejmenší známku strachu, když odpověděl, hledě při tom Fradakově družce pevně do očí.

"Protože už nemohu snášet křik obětí," řekl chraptivě.

Anaka pokývla, protože tato slova už z jeho úst slyšela.

"Nech ho," pokynula barbarce, "říká pravdu."

Mokas se zhluboka nadechl, když tlak pod jeho bradou povolil, a pak pokračoval: "Věřící, kteří vyzývají Lemarra, vidí jen Vyvoleného ze své vesnice, který vždy je jeden za rok. Já ale vidím za jediný měsíc čtyři oběti, které jsou pohlcneny před mýma očima. A i když jim dáme roubík, slyším je každou noc křičet ve svých snech, už od té doby, co jsem přišel do Urloku jako novic. Nemohu a nechci to již snášet dále. S tímto nesmyslem se už musí udělat konec, i kdyby nás boj proti Lemarrovi měl stát životy nás všech! Je možné, že ten zmizelý člun z dnešní noci skutečně padl za oběť té zuřivé bestii. Snad Lemarr napadne naše lidi ještě vícekrát, než ho budeme moct zničit. Zemře jich deset, dvacet, snad i třicet. A i kdyby! V době, co jsem strávil jako Velký z Urloku, byl jich usmrcen desetinásobek. Všechno je lepší než to, co je dnes!" Ještě když mluvil, nechala Aruula svůj meč zvolna klesnout, aniž by se ovšem vzdala ostražitosti. Zůstala připravená, aby ho mohla při eventuální potřebě rychle použít.

"Co je to za pergamen?" zeptal se Matthew. Byl docela ochoten věnovat knězi důvěru.

"To je mapa malého moře," odpověděl Mokas, ještě než svými tenkými pavoučími prsty svitek opatrně rozvinul. "V moři je jedno místo, kde se Lemarr velmi často zdržuje. Snad tam má své doupě. Nebo je snad ta končina zvláště bohatá na ryby, nevím. Když chcete tu bestii opravdu vypátrat, tak byste to měli zkusit tam."

Matt studoval podrobnou mapu. Zatímco kněz svým kostnatým prstem na ní označil jistý bod, který nebyl příliš daleko od zátoky kláštera, honily se v jeho hlavě myšlenky jedna za druhou. Jestli byly Mokasovy informace správné, měli skutečnou šanci Lemarra vypátrat. Potřebovali teď ještě nějaký vhodný prostředek, jak obřího plaza také zabít.

Zdálo se, že Fradak má stejné myšlenky. "S našimi harpunami ale nemůžeme prorazit krunýř toho netvora," připomenul.

"Proto musíme vyrobit takovou zbraň, která bude mít vysokou průraznou sílu," řekl Matt. "Pošli muže do lesa, aby tam pokáceli pár stromů, co mají tvrdé dřevo. Kromě toho potřebuju síru, ledek a dřevěné uhlí."

Hromotluk se zamyšleně poškrábal mezi svými rudými cůpky, než odpověděl: "Dřevěné uhlí není žádný problém, je tu hodně uhlířů. Síru můžu sehnat do zítřka donést z jedné blízké jeskyně. Ale nemám ponětí, co je to ten "ledek", natožpak kde ho mám vzít."

"To nevádí," uklidnil ho Matt. "Nech jenom vystavit jeden prázdný žlab na kraji vesnice, kam obyvatelé

potom vypustí svou vodu."

Fradak s odporem protáhl obličej. "A k čemu to má být dobré?" zeptal se s pochybami.

"Z usušené moči se může získat ledek," vysvětlil Matt stručně. Ušetřil obra detailů výroby. Fradak by to stejně nepochopil.

Když se už spolubojovníci chystali rozejít, aby se věnovali svým úkolům, zadržel Mokas Matthewa za paži. "Je ještě něco, co můžu udělat?" zeptal se dychtivě.

Matt kývl. "Modli se, aby dal Lemarr ještě aspoň pár dnů pokoj!"

Lov udělal Lemarrovi dobře, protože při něm zapomněl na své bolesti. Ale čím déle nyní odpočíval na dně jezera, tím silněji se znovu hlásilo tupé bušení v tlamě, které bylo vyvoláno cizím předmětem, uváznuvším hluboko ve šlachách a v mase.

Buch - buch - buch - buch...

At' se Lemarr převaloval v bahně a drtil v zubech zbytky kostí, jak chtěl, nepodařilo se mu dostat se na bolavé místo, které ho připravovalo téměř o rozum. Nakonec už bylo jeho utrpení tak silné, že potlačilo každý jiný pocit a on v nekontrolovatelném svíjivém otáčení pomalu ve spirále stoupal nahoru.

Buch - buch - buch - buch...

Lemarr musel proti té bolesti něco udělat! Musel zabít nějaké světlé kůže - pak mu bude líp. Už celý den prohledával vodní povrch, ale nikde neobjevil žádné duté kmeny. Co to jen bylo s těmi tvory z pevniny? Jinak přece křížovali po jezeře každý den!

Buch - buch - buch...

Tu si vzpomněl na jedno místo, kde mu tvorové z pevniny už velmi dlouho dobrovolně přenechávali své vlastní druhy. Když si je svázané bral z pospojovaných kmenů, stály vždy na břehu další světlé kůže a dívaly se přímo na něj.

Buch - buch...

Ano, na tomto místě žila spousta světlých kůží! Už jen při pomyšlení na jejich měkké, výborně chutnající maso nepřijemná bolest v jeho tlamě jakoby ustoupila.

Buch...

Jako blesk vystřelil Lemarr k hladině, aby se nadechl. Pak se zase potopil až ke dnu a vydal se k místu krmení.

Ale tentokrát to bylo úplně jiné než obvykle.

Neozval se žádný dunivý tón, který by pronikl do hlubin až k němu, aby mu oznámil nadcházející radostný zážitek. Žádný hranatý stín na hladině, na němž by na něj čekalo jemné maso nějaké oběti.

Tentokrát bude muset jít za světlými kůžemi až na zem!

Konečně dorazil do zátoky. Rychlými rázy proplouval stále mělčí vodou, až konečně pocítil pod sebou pevnou zem. Vystřčil své krátké nohy a vysunul své masivní šupinaté tělo nahoru na břeh, přímo před velkou kamennou hromadou, v níž žily světlé kůže.

Se samolibou pomalostí zamířil pak k útulku svých obětí, které o svém blízcím se konci ještě nic netušily. I když to už byla věčnost, co vyhledal světlé kůže na zemi, vzpomínal si, že ty kamenné hromady mají jedno slabé místo.

S mručením se dobelhal k otvoru, který chránilo jen tenké dřevo, a nechal opancéřovanou špici svého ocasu prudce dopadnout na překážku. Ta se s tříštivým prasknutím rozlomila na dvě části.

Lemarr se znovu prudce otočil a prackami odstrčil úlomky stranou. Jednotlivé kousky dřeva létaly vzduchem jako rybí kosti.

Před ním se nyní rozkládalo velké, kameny ohrazené prostranství, na němž se tlačilo mnoho tvorů z pevniny. Lemarr spokojeně zaregistroval, že celý dav je uvězněn mezi kamennými stěnami. Jen několik tvorů v červeném uteklo nalevo, do velké kamenné hromady, kterou obývali jako jeskyni. Ti druzí začali ječet hrůzou, když ho spatřili.

Lemarr nerozuměl tomu, co světlé kůže řvaly ve své řeči, ale viděl, jak zděšeně před ním uhýbají. To se mu líbilo. Než ještě mohli ti červení utéct do své kamenné hromady, odřízl jim cestu a bleskurychle udeřil

svým dlouhým ocasem.

Těla zasažených narazila s tupým zvukem jedno na druhé, když je odmetl stranou jako obtížný hmyz. Jejich bolestné výkřiky přehlušil praskot jejich lámajících se kostí, když se bez života hroutili k zemi. Než se zbývající tvorové mohli vzpamatovat z hrůzného pohledu, jež měli před očima, posunul se Lemarr na svých šupinatých nohách dál.

Jako nějaký pomstychtivý démon, jak i připadal jejich hrůzou ochromeným myslím, pokračoval ve svém ničivém díle mezi hustě natlačeným davem adeptů. Zasažení vířili kolem něj jako listí ve větru, když drtil jejich těla a klestil si davem cestu. Krev barvila zdi doruda.

Jedna světlá kůže dopadla právě před monstrem z jezera. Muž ještě žil, ale jeho hrůzoplné ječení náhle utichlo, když Lemarr položil jednu svou drápatou tlapu na jeho zkrvavenou hlavu a pak na ni celou vahou svého tunového těla došlápl.

Lemarr kolem sebe bil a chňapal jako šílený po všem, co se hýbalo, a po každém smrtícím výkřiku ihned hledal další oběť. V krátké době bylo celé prostranství poseto mrtvolami.

Lidé se pokoušeli utéct, ale ve své panice si jen navzájem překáželi, takže Lemarr měl stále bohatou ženn. "Zadrž, ó bože Lemarre!" ozvalo se náhle z druhé strany kamenné hromady. "My jsme tvoji poslušní sluhové!"

Lemarr se na okamžik ve svém amokovém běsnění zarazil a zvědavě se obrátil. Komu patřil ten hlas, který se netřásl strachem? Snad tomu, kdo ho poranil?

Ne, nebyl to on. Lemarovy oči spočinuly na menším, zavalitém muži, který před ním klečel v prachu, zvedal ruce k nebi a pak se hluboce sklonil.

Oběť! Znovu mi nabízejí oběť!

I když se země trásla pod Lemarovými těžkými kroky, jak se posunul blíž, tlust'och vzhledl teprve, když už ještě se syčením doširoka otevřel svůj chřtán. V posledním okamžiku se rysy klečícího zkřivily zděšeným poznáním, že udělal chybu. Ale to už po něm strašlivé čelisti chňaply a zaryly se doň dvě řady ostrých zubů.

Doprovázen zděšeným vytím přeživších oddělil Lemarr jediným rychlým kousnutím tlust'ochovu hlavu od těla.

Naplněno šílenou hrůzou se několik přeživších pokusilo o útěk.

Ale pomstychtivost obřího ještěra měla ještě daleko k naprostému ukojení. S chraptivým mručením se Lemarr celou svou tíhou vrhl proti kamenné hromadě, v níž se světlé kůže chtěly ukrýt, a vztekle rozdrtil dřevěnou desku, kterou mu zahradili cestu. Znovu a znovu svým opancéřovaným ocasem bičoval vzduch a jeho čelisti chňapaly a drtily, až všechny zdi zrudly krví povražděných.

Teprve až už necítil žádného z těch tvorů, sklonil se Lemarr k hromadě trosek, dřevěných třísek a kusů roztrhaných mrtvol. Nyní se konečně mohl věnovat bohaté kořisti a utišit svůj hlad.

Už od snídaně Matt trpělivě ořezával jeden zakulacený kus dřeva, až na vlas přesně zapadl do otvoru prostého dřevěného poháru. Potom vydlabal hrotem svého vojenského nože do této destičky malou díрку a tou pak protáhl knot od svíčky, který nechal předtím pořádně nacucat v roztoku střelného prachu.

Zajistil tuhou nit uzlem před jejím vývodem a pak vyměnil své piplavé dílo za pohár. Ozbrojen lžící, přistoupil k malé kovové krabici, v níž měl uložen střelný prach, aby ho uchránil před vlhkem.

Když mu Fradak včera donesl dva žoky plné seškrabaných vrstviček síry z jeskyně, měl Matt konečně pohromadě všechny základní látky k výbušnině, kterou chtěl vyrobit. Ale potřeboval to vyzkoušet, aby našel ten správný poměr mísení. Už po výbuchu malého množství vyrobené směsi, které by bylo sotva schopno způsobit víc hluku než moždíře na Silvestra, neodvážil se nakonec žádný rybář do jeho blízkosti. Teprve pozdě v noci byl Matt natolik spokojen, že všechny své zásoby surovin přimíchal do většího množství střelného prachu.

Po několika hodinách spánku chtěl vyrobit co největší množství výbušných náloží, které hodlal použít na Lemarra. Proto opatrně nasypal střelný prach lžící do poháru tak, aby byl plný těsně pod okraj. Pak na

něj přitlačil dřevěné víko se zápalnou šňůrou. Štěrbinu zapečetil pryskyřicí, takže odtud nemohlo vypadnout ani to nejmenší zrníčko.

Spokojeně postavil uzavřený pohár na stůl. Jestli všechno proběhne podle plánu, postačí jenom zapálit šňůru a nálož vybuchne s takovou silou, že z toho zmutovaný ještěr bude mít určité víc než jenom bolení hlavy.

Chtěl právě připravit další pohár, když se dovnitř vřítel Oslong.

"Posílá mě Fradak," supěl bloňdák bez dechu. "Náš zvěd hlásil, že Lemarr způsobil příšerná jatka v klášteře. Solec byl roztrhán na kusy a mnoho kněží je zabito. Teď na nás táhnou přívrženci Velkých. Ti, co přežili, na nás svalují zodpovědnost za boží hněv! Chtějí tvou hlavu a naše k tomu!"

Matt vztekle práskl do stolu. "Zatraceně," zaklel. "Proč nás k sakru nenechají na pokoji, abychom mohli zorganizovat lov?" Narůstající hluk, pronikající zvenku, ho ujistil, že náboženští fanatici tentokrát už nebudou ochotni uznat věčné argumenty. Přesto musel nějak zabránit nesmyslnému krveprolití.

Zatímco Oslong netrpělivě přešlapoval u dveří, padl Matthův pohled na stůl, kde stála hotová nálož. Ve vteřině v něm uvažoval odvážný plán, který snad by byl schopen odvrátit bratrovraždný boj.

Rychle popadl pohár a vyběhl ven za Oslongem.

Na okraji vesnice je očekávali Fradak a Aruula, kteří právě určovali několika harpunami a noži ozbrojeným rybářům místa za narychlo zbudovanou barikádou. Zatímco Fradakovy povely byly uposlechnuty bez odporu, pokud šlo o mladou barbarku, zdálo se, že někteří muži mají jisté pochybnosti o její oprávněnosti a autoritě, ale pohled na její hrozivý meč je zase rychle přivedl k pořádku.

"Konečně jsi tady," přivítal Matta netrpělivě Fradak. "Fanatici tu budou už každou chvíli. Podle našich špehů je to kolem tří set mužů, tedy asi dvakrát tolik jako nás. Ale my máme výhodu v barikádách.

Jakmile se dostanou na dosah našich harpun, můžeme je napadnout z krytu. Ty, co přežijí, budeme pak muset vyřadit muž proti muži."

"Poruč svým mužům, ať se drží zpátky," přerušil ho Matt. "Půjdu těm útočníkům naproti sám."

Fradakův odhodlaný výraz povolil a obr se zatvářil zděšeně. "Zbláznil ses?" zasupěl. "To snad nemyslíš vážně?"

Matt se na něj usmál a povzbudivě ho bouchl do ramene. "Věř mi. Vím, co dělám."

Než ho jeho přátelé mohli zadržet, přeskočil oj jedné napříč postavené káry, která blokovala ulici, a rozběhl se proti hlučícím útočníkům, kteří se už každým okamžikem museli vynořit na vyvýšenině před vesnicí.

Byl asi tak na dvacet kroků od barikády, když se objevil první předvoj hotovosti Velkých. Nejdříve to byli jen dva, pak pět mužů, kteří obhlíželi situaci - a nakonec se přes pahorek vyrojila široká fronta útočících. Fanatici ovšem nebyli žádný disciplinovaný útvar, nýbrž neuspořádaný dav, který se blížil v široce roztažené linii.

Když vetřelci zpozorovali osamělého muže, který se odvážil tak daleko od obranné linie, mnozí z nich začali hrozivě mávat svými zbraněmi. Někteří dávali průchod své zlosti tím, že po Mattovi vrhli své harpuny. Ale vzdálenost byla ještě tak velká, že zbraně dopadly k zemi daleko před pilotem a zde zůstaly chvějící se zabodnuty.

I když hrozivě se blížící ozbrojená síla nezůstala bez účinku na Mattovy nervy, pokračoval dále v chůzi, přičemž nepozorovaně vytáhl z kapsy svůj zapalovač. Jeho očividný klid útočníky ještě více vydráždil, takže se někteří z nich rozběhli, aby se co nejdříve dostali do vzdálenosti, odkud mohli bezpečně vrhnout oštěpy. Jako první vyrazili ti nejstatečnější, za nimi následovali ti, kdo nechtěli propást příležitost připsat si možná na své konto smrt nenáviděného rouhače. Nakonec se pohnula vpřed v neuspořádaných řadách celá hotovost.

Aniž by zpomalil, postupoval Matt stále blíž ke krvežíznivé tlupě. To, co měl v úmyslu, byla riskantní hra. Zvláště když výbušnina v jeho ruce nebyla ještě vyzkoušená. Nebylo sice ještě pozdě na případný ústup, ale už v několika málo minutách budou útočníci tak blízko, že se octne v dosahu jejich harpun. Jeho jedinou šancí bylo udělat na nepřítele dojem svým sebejistým počínáním.

Mattův palec otočil kovovým kolečkem zapalovače. Opatrně přiložil plamínek k vlastnoručně vyrobené zápalné šňůře, až se na ni se syčením vzňaly zbytky střelného prachu.

Zatímco knot hořel, Matt se rozběhl dopředu a mocným rozmachem mrštil svou nálož proti útočníkům.

Pohár letěl ve vysokém oblouku vzduchem, několikrát se při tom otočil a kus před nepřátelskou útočnou linií přistál v jednom ostružinovém keři.

Matt se zastavil, aby se sám nedostal do okruhu působnosti své vlastní zbraně.

Příští vteřiny proběhly až bolestně pomalu. První fanatici přibíhali ke keři, ale vše zůstávalo zatím klidné. Matt drtil kletby mezi zuby. Ztraceně, co je špatně? Zhasla snad šňůra? Nebo hořela pomaleji, než počítal? Nechtěl žádného z nepřátel zbytečně připravit o život, ale kdyby se k náloži přiblížili ještě víc, nemohl by už za nic ručit.

Zoufale trhl rukama do výše. "Zůstaňte stát!" zařval - a přirozeně sklídil za své varování jen výsměch. Nejpřednější útočníci už pozvedli své harpuny, aby je na něj mrštili. A tentokrát už byli v takové vzdálenosti, aby zasáhli!

O vteřinu později se však jejich smích změnil ve zděšený křik. Ozvalo se ostré, ohlušující prasknutí a ostružiník se roztrhl v ohnivé explozi. Tlaková vlna mrštila s útočníky, kteří se už už chystali vrhnout své harpuny, na zem.

I Matthew pocítil, že ho zasáhly nějaké úlomky dřeva, které se rozprskly ve vzduchu jako střepiny šrapnelu. Naštěstí jeho oči a obličej zůstaly ušetřeny.

Útočná vlna protivníků se rozpadla. Mnozí strnuli hrůzou a nevěřícně civěli na spálenou skvrnu na místě, kde krátce předtím stál ještě ostružinový keř, jiní sebou hodili do vysoké trávy, snažíce se tak schovat. Lidí se zmocnil strach. Jakými kouzelnými silami musel ten cizinec vládnout, že dokázal něco takového? Matt jim dopřál nějaký čas, aby si svou hrůzu plně uvědomili. Pak, zatím co oheň už pomalu dohasínal, napřáhl teatrálním gestem ruce k obloze jako velekněz při obětní ceremonii.

"Poslouchejte mě, rybáři od malého moře!" vykřikl v řeči barbarů. "Já jsem Maddrax, muž, který k vám přišel přes velké hory, aby vás osvobodil z hrůzovlády Lemarra. Mám moc to monstrum zničit - ale i vás, jestliže se proti mně a mým lidem postavíte! Připojte se k nám a společně toho netvora přemůžeme!"

Po několika okamžicích ohromeného mlčení se ozvalo mezi fanatiky vzrušené mumlání. Zřejmě se dohadovali, zda může cizinec proti takovéto přesile obstát. Strach před bohem Lemarrem byl stále ještě dost velký, než aby hned povolil.

Už se Matt začínal obávat, že fanatici budou v útoku pokračovat, když náhle uslyšel za sebou rychlé kroky. Když se obrátil, poznal Mokase, který odhodil svůj plášť a objevil se nyní ve svém rudém kněžském rouchu.

"Poslouchejte mě!" vykřikl. "Znáte mě! Jsem Velký Mokas! A říkám vám, tento muž má pravdu! My musíme porazit tu bestii, co na nás číhá tam venku v jezeře. S jeho pomocí to dokážeme! Skloňte tedy své zbraně a přidejte se k nám!"

Zesílilo souhlasné mumlání. To, že se Velký kněz jako Mokas za Maddraxe zasadil, zdálo se mnoho vesničanů přesvědčit. Již padly k zemi první harpuny. Po počátečním chvilkovém váhání následovalo tohoto příkladu stále více mužů, až na zemi ležely téměř všechny zbraně.

Jen několik fanatiků se nechtělo vzdát. Vzhledem k zdrcující převaze těch přesvědčených ve vlastních řadách nemohli už ale v boji pokračovat.

Reptající se stáhli s hrozbou, že Lemarr všechny odpadlíky krutě potrestá. S úsměvem se Matt obrátil ke knězi po svém boku: "Udělals dobře, Mokasi - společně to určitě dokážeme!"

Teplé paprsky květnového slunce zalévaly urlocké klášterní zdi svým laskavým světlem, ale Matthew neměl toto ráno žádný smysl pro krásy přírody. Byl zcela a naprosto zaměstnán napínáním tětiny gigantické kuše, kterou Fradakovi muži podle jeho pokynů postavili.

Uplynulo pět dní od účelového paktu mezi věřícími a rebely a mezitím obě strany netrpělivě čekaly, kdy Maddrax zahájí velký hon na krvežíznivé monstrum. Zásoby postupně docházely, protože se žádný rybář neodvážil vyplout na jezero. Od krvavé lázně v klášteře nebylo sice o Lemarrově nic slyšet - patrně proto, že byl sytý a asi se teď líně vyvaloval ve svém doupěti - ale byla to jen otázka času, kdy znovu udeří na některou z vesnic na břehu malého moře. Každý rybář žil ve strachu, že by se jeho rodina mohla stát příští obětí.

"Ty opravdu věříš, že porazíme Lemarra tímhle stojanem?" ptal se nedůvěřivě Mokas. Přinejmenším už potřetí. Matt klidně vysvětloval: "Harpuny, které tímto vystřelíme, mají dostatečnou sílu, aby prorazily pancíř toho ještěra - tím jsem si úplně jist. Hned ti to ukážu."

Oblouk kuše byl zhotoven z tak zvlášť tvrdého dřeva, že Matt mohl napnout tětivu jediné speciálním klikovým mechanismem. Po několika posledních otočeních zmizela ze zvířecích stěv spletená struna za odpalovací drážkou. V té chvíli byla kuše připravena k výstřelu.

Oslong, Fradak a Aruula se napjatě shlukli za ním, aby byli svědky premiéry. Matt namířil jednoduše ven do zátoky a dupl na spouštěč. Tětiva se vymrštila dopředu a katapultovala harpunu takovou silou, že její zašpičatělá tmavá násada byla stěží pouhým okem rozeznatelná, když se konečně zabořila do vln.

Nadšený potlesk mezi přítomnými diváky odměnil tento výkon. Už celé dny se na pláži poflakovaly stovky senzacechtivých z okolních vesnic, kteří chtěli na vlastní oči vidět velký boj. Ovšem jen málokteří z nich byli ochotni aktivně se ho zúčastnit.

"Až to vystřelíme na Lemarra, upevním na špici harpuny jednu nálož střelného prachu," vysvětloval Matt.

"To ho dorazí. Předpokládá to jenom, aby se tady vynořil, protože na transport je kuše příliš velká."

Aruula na něj kývla. "Mám dát signál?"

Matt sáhl po jedné ze svých výbušných náloží, které v posledních dnech vyrobil, a potěžkal ji v ruce.

"Dobrá, jdeme na to," řekl rozhodnut, vzal kožený řemen a pevně přivázal kapsli k jedné z připravených harpun. Pak znovu napnul kuši.

Aruula mezitím došla k velkému zvonu a dala vedle něj stojícím mužům pokyn, aby do něj udeřili.

Zatímco se kovové melodické tóny rozezněly daleko nad jezero a mezi diváky zavládlo bezdeché ticho, položil Matthew harpunu s náloží do drážky kuše. Přes hledí a mušku se podíval na jezero. Teď nemohl dělat nic než čekat - a doufat, že monstrum ještě stále láká zvuk zvonu. O půl hodiny později již jeho naděje - i těch ostatních - definitivně pohasla. Stále se nic nepohnulo, vodní hladina zůstávala nehybná až na drobné vlnky, které se s pleskáním třísily o břeh. Nepřetržitě dunění zvonu dělalo, co mohlo, aby šlo čekajícím co nejvíc na nervy.

"Nemá to smysl," vyslovil nakonec Fradak hlasitě to, co si všichni mysleli. "Lemarr je příliš prohnaný, než aby na to skočil."

Matt kývl na souhlas. "Máš pravdu. Tak tedy plán B."

Spolu s Fradakem a s Aruulou zamířil ke třem člunům, které ležely připraveny u pobřeží. Kromě Oslonga a Anaky zde čekal i Mokas, aby je podle své mapy zavedl k údajně nejoblíbenějšímu místu ještěra. Byl to riskantní podnik, ale jinak zřejmě nemohli monstrum vylákat z jeho úkrytu.

Využívající příznivé ranní brízy, vyjeli pod plnými plachtami ven ze zátoky. Zatímco klouzali po klidném jezeře, drželi se Fradak a Anaka něžně v objetí, jako by se báli, že by to mohlo být naposled, co jsou takto spolu.

"Nesnaž se hrát si na hrdinu, kdybychom se s Lemarrem setkali," šeptala Anaka, zatímco svého druha něžně hladila po líci. "Jestli umřeš, tak jsi mě zachránil před obětováním úplně nadarmo."

Na krátký okamžik Fradak vypadal, jako by se nad něčím zamyslel.

"Raději bych padl v boji a viděl tě šťastnou v náručí někoho jiného, než se dál podřizovat Lemarrově tyranii," prohlásil nakonec.

Matt vzhlédl k oběma milencům, protože obrova slova byla pronesena tak hlasitě, že byla daleko slyšitelná. Ve chvílích jako tato mohl aspoň slabě tušit, jaké to muselo být pro rybáře trauma, snášet po celé generace vládu monstra. Ale lidská schopnost trpět má své hranice, protože smrt někdy v té době ztratila svou hrůzu tváří v tvář vytrpěným strachům. Když to vše došlo až tam, byl každý připraven vyrůst sám ze sebe a hodit na váhy svůj život - tak jako tito muži a ženy, kteří ho na této nebezpečné plavbě provázeli.

Odhodlanost, která se zračila v jejich tvářích, nevznikla ze žádné slepé hrdinné odvahy, ale z holého poznání, že existuje ještě něco horšího než v boji s bestii přijít o život; být jí vydán napospas, přivázán na obětním voru.

Již za čtvrt hodiny brázdili vodu nad oblíbeným místem pobytu nebezpečného plaza. Na Matthewův pokyn rozšířily všechny tři čluny svůj rozestup, než ještě svinuli plachty.

Matt nyní doufal, že vyjde i další bod jeho plánu. Čluny musely vzbudit pozornost ještěra, ale kdyby ten

zaútočil nečekaně, mohlo by to stát první lidský život. Proto spoléhal na Aruuliny mentální schopnosti. Měla naslouchat a varovat je, kdyby se bestie přiblížila. Jen tak se budou moct v pravý čas vyzbrojit na útok.

Posádky člunu přestaly mluvit, když barbarka aktivovala svůj telepatický smysl. Poté, co se soustředila, začala mentálně ohmatávat své okolí, pátrajíc po cizím vědomí.

Mohla zachytit jen jakýsi podprahový pocit temné nenávisti, která byla ale příliš daleko, než aby ji mohla přesně lokalizovat. Zřetelně ale cítila, že vědomí, které tento pocit vysílá, je zvířecí povahy, protože kontakt začal být už po krátké chvíli bolestivý. Cizí emoce vyvolávaly silný pocit ošklivosti, jako by někdo špinavými prsty sáhl do jejího vědomí.

Nečinné minuty se táhly pomalu jako sirup, zatímco se tři vнадidlové lodě tiše pohupovaly po hladině. Fradak neklidně bubnoval prsty po dřevěném prkně, když tu se Aruula náhle neklidně zavrtěla na svém místě.

Animální vjemy, které na ni dorážely, byly náhle tak intenzivní, že musela svůj kontakt s cizím vědomím přerušit.

To muselo znamenat jenom jediné!

"Přichází!" vyrazila ze sebe chraptivě.

Matthew vyskočil z lavice a dal pokyn doprovodným člunům. Napětí jako neviditelný blesk projelo posádkami, zatímco s obnovenou pozorností vyhlíželi bestii. I když Matt ještě nic neviděl, zapálil knot jedné z náloží a mocným švihem ji mrštil na jezero.

Dřevěný pohár se svou těžší spodní stranou potopil, horní třetina však vyčnívala těsně nad hladinou, takže nahoře se nacházející zápalná šňůra mohla dále hořet. Pomocí těchto náloží chtěl Matt podobně jako rybář používající dynamitu monstrum vyplašit, aby je pak hnál směrem k zátoce.

Opatrně se předklonil přes bok lodi, aby zkontroloval, zda knot stále hoří. Tu uviděl, jak mezi třemi lodkami roste pod hladinou temný stín.

S dunivým mručením se Lemarr vynořil z vln a ihned zamířil k Mattovi, jako by v něm poznal muže, který ho před několika dny zranil.

Bestie už lodku téměř dostihla, když hořící knot nálože zapálil střelný prach.

Ticho roztrhla ohlušující detonace, vzápětí následovaná tlakovou vlnou, která zalomcovala nejenom čluny, ale i samotným Lemarrem. Posádky byly na náraz připraveny a držely se jako o život, aby nebyly smeteny přes palubu. Zmutovaný obří krokodýl byl naproti tomu vzedmutou vlnou doslova zatlačen pod vodu. Vztek se převálil, hledaje původ tohoto podivného útoku. Vypadalo to, že se nemůže rozhodnout, zda se má potopit a zmizet nebo zaútočit znovu. Než se rozhodl, pleskly do vody v bezprostřední jeho blízkosti další tři poháry s náložemi.

Netvor reagoval instinktivně. Chňapl po jednom ze syčících zásobníků střelného prachu.

"Jo!" Matt sevřel pěst. Kdyby nálož vybuchla v tlamě ještěra, tak jako by to už vyhráli!

Ale Lemarr - i když nevědomky - mu tu radost neudělal. Než mohla nálož vybuchnout, potopil se a voda knot uhasila.

Sotva netvor zmizel pod hladinou, explodovaly jedna po druhé zbylé nálože. Lodky byly zasaženy novou, prudší vlnou, a bylo jen štěstí, že se žádná nepřevrátila.

Ale i zmutovaný ještěr musel pocítit účinek blízké exploze, a tentokrát zřejmě více než poprvé. Tlakové vlny se ve vodě šířily mnohem intenzivněji než ve vzduchu. Důkazem toho byly četné mrtvé ryby, které se s prasklými plovacími měchýři objevily o pár okamžiků později na hladině.

Matt Drax mlčky zíral na vodu. Stal se snad i ještěr obětí náhlého přetlaku? Ale ubíhaly vteřiny, aniž by bylo vidět jedinou pancéřovou šupinku z plazova krunýře.

"Pozor, přichází!" zařvala náhle Aruula. Výraz v jejím obličejí zřetelně svědčil o tom, že cítí bezprostřední blízkost monstra, i když v rozbourané vodě z něj nebylo vidět naprosto nic.

Než byl Matt schopen rozeznat sebemenší náznak nějakého temného stínu, otrásl náhle lodí mohutný náraz.

Je pod námi! uvědomil si Matt zděšeně - ale to už člun i se svou posádkou byl vymrštěn do výše.

Chladná voda se nad Mattem zavřela a oloupila ho o dech. Automaticky začal kopat nohama, aby se znovu dostal na hladinu a přitom se pokoušel vytrhnout z kapsy své uniformy berettu.

Když se konečně vynořil, lapal sípavě po dechu.

A pohlédl přímo do otevřené tlamy obrovského krokodýla, který ho pozoroval vztekle svítícím pravým okem! Levá bulva byla prasklá a změněná v roztřepený rudý chuchvalec. Z nozder monstra vytékal nepřetržitý pramínek krve. Přesto však Lemarr v žádném případě nebyl vyřazen z boje.

Matt se zoufale snažil dostat se z dosahu jeho jako břitva ostrých zubů, ale ve vodě byl Lemarr ve svém živlu. Zde mu žádná suchozemská bytost neměla šanci uniknout.

Dvěma rychlými pohyby ocasu se ještě obrátil a pustil za Mattem, ale ještě než ho dostihl, snesl se naň se zasyčením temný stín. Byla to Fradakova harpuna, která se zabořila hluboko do chřtánu bestie a zůstala tam vězet.

"Výborná trefa, Fradaku!" zajásal hlas nějakého mladého muže; bezpochyby to byl Oslong.

Matt koutkem oka zaregistroval, že se rybáři zachránili na spodní straně člunu, který teď plul po hladině kýlem vzhůru. Odtud pak zahájili na nenáviděného nepřítele harpunovou palbu. Protože harpunami nemohli šupinatý pancíř monstra prorazit, soustředili se na jeho zdravé oko a tlamu. Oslongova harpuna už udeřila do Lemarrový šupinaté lebky a její kovový hrot jen o vlásek minul pravé oko stvůry, ještě než těsně před Mattem dopadl do vody.

Lemarr rozpoznal nebezpečí, že by mohl být úplně oslepen, a překypuje zuřivostí se vrhl vpřed - přímo na Matta. Ten mezitím popadl Oslongovu harpunu a v zoufalé obraně jí mávl vzhůru. Existovala pro něj pouze tato jediná šance na přežití.

A to už byl Lemarr u něho! Jeho obrovský chřtán se otevřel a dlouhé masivní čelisti vyrostly před Mattem vzhůru. Dvě řady špičatých zubů se blyštěly. Zavál na něj odporný pach Lemarrova dechu.

Matt bezděky zavřel oči. S divokým výkřikem napřáhl harpunu přímo před sebe. Zasáhla vnitřní stranu netvorovy horní čelisti. Byl doslova stržen dovnitř do zejícího jícnu, někde se ale botami zachytil a postrčil násadu ještě hlouběji dopředu.

Když zase otevřel oči, uviděl, že se harpuna v ještěrově tlamě vzpřčila, takže ji Lemarr nemohl zavřít - k Mattovu velkému štěstí, protože stál přímo v ní! Kolem násady oštěpu tekla krev přes jeho ruce a pod sebou cítil měkkou, poddajnou masu - Lemarrův jazyk.

S bolestným řevem se Lemarr pokoušel zábranu ve své tlamě rozmačkat mezi zuby, ale Matt se celou svou vahou opřel o tyč a zabránil tak jejímu ohnutí nebo zlomení.

Ať se bestie namáhala sebevíc, nepodařilo se jí dostat se na svého mučitele. Ani svými krátkými drápatými tlapami, ani obratným ocasem, kterým ovšem nemohla mávnout přes hlavu.

Tak zůstala stvůře jen jediná možnost: potopit se.

Matt se několikrát zhluboka nadechl a držel se pevně harpuny, když se zvíře po hlavě vrhlo do hlubiny. Věděl, že kdyby se pustil, Lemarr by ho popadl a na kusy roztrhal. Proto bylo jediné bezpečné místo - jak paradoxní! - v jeho tlamě.

Ale jak dlouho tam mohl vydržet, než mu dojde kyslík? Matt vyhrabal ze své paměti všechny informace, na které si mohl vzpomenout ze svého základního kurzu potápění, který absolvoval jako teenager na Long Beach, kde strávil mnoho svých letních prázdnin.

Rychlými pohyby těla se Lemarr potápěl stále hlouběji. Zřejmě dobře věděl, že jeho protivník zde nemůže dlouho přežít. Už po několika metrech začal vzrůstající vodní tlak dorážet na Mattovy ušní bubínky. Rychle se postaral o jeho vyrovnaním tím, že začal svou spodní čelistí pohybovat ze strany na stranu.

Když se dostal do zlomové vrstvy, v níž voda byla každým centimetrem chladnější, věděl, že je už minimálně pět metrů pod hladinou. Také světlo, přicházející sem seshora, sláblo stále víc. Ale nemohl dělat nic jiného než doufat, že otevřená tlama donutí plazu k návratu na povrch.

Ale Lemarr ignoroval své vlastní dýchací potíže a bolest a táhl ho stále víc dolů do vzrůstající temnoty.

Když Matt v jedné chvíli vrhl pohled dolů pod sebe, nechtěl napřed věřit tomu, co vidí. V dálce zahlédl větší počet světél, nakupených na jednom místě a třepotajících se přízračně na dně jezera!

Jak to bylo možné? Snad následky hlubinné halucinace? Ne, to nemohlo být. K tomu docházelo jen při dýchání vzduchu pod tlakem v hloubce větší než šedesát metrů. A Matt se teď nacházel nanejvýš deset metrů pod hladinou, zatím co ten podivný třepotavý jas byl asi jednou tak daleko.

Nikdy by ale nezjistil, co se to na dně jezera děje, kdyby se co nejrychleji nevrátil zpět na hladinu!

Zoufale trhnul násadou harpuny, aby ji zarazil do ještěrova chřtánu ještě hlouběji - když ta se náhle pod prudkým pohybem zlomila!

Tlama zaklapla!

V posledním okamžiku se Matt odrazil, vystřelil mezi zavírajícími se zubatými čelistmi ven a přitáhl nohy. V pokračování tohoto pohybu popadl jilec nože, který vyčníval z jeho pravé boty a vytrhl ho ven, pevně odhodlán se bránit - doslova až do posledního dechu.

Zmutovaný plaz přeplul nad ním. Matt viděl spodní stranu těla zvířete, jak proklouzla těsně kolem něho.

V několika málo vteřinách se Lemarr obrátí a znovu se na něj vrhne. A s tím směšným nožem nemá proti mohutnému monsturu žádnou šanci. Pod vodou měl nad ním Lemarr nepochybnou převahu.

Hnán zoufalstvím bodl Matt čepelí nože slepě vpřed. A pocítil... jak místo aby se odrazila od šupinatého pancíře, vnikla do masa plazího těla, zanechavši za sebou dlouhý krvavý řez.

Pilot nechápavě hleděl na rudý oblak, který prýštil z rány, šířil se a rozrůstal. Ať už vrchní část těla bestie byla jakkoliv dobře chráněna, spodní strana, i když i ona vypadala jako posázena pevnými rohovinovými deskami, byla tak křehká a propustná jako čerstvý stejk!

Možná by celkový pancíř na těle ještěra měl za následek, že by byl pro své obojživelné okolí až příliš těžký. Snad to byla i evoluce, která rozhodla, že další pancéřování u tak silného tvora je nadbytečné, a pomohla si čistými mimikry.

Mattovi ovšem mohl být účel toho všeho úplně lhostejný. Důležité bylo, že Lemarr si uvědomil svou zranitelnost a vyvodil z toho správný závěr. A skutečně už ještěr dál neútočil, nýbrž se rychlými pohyby ocasu stáhl zpět z Mattova dosahu a zmizel v hloubce.

Matt neměl čas, aby pozoroval, jak se monstrem rozplynulo v temnotě.

Musel se co nejrychleji dostat k hladině!

Mocnými tempy se propracovával vzhůru. Byl to dostih s časem. S každou přibývajícím vteřinou hořely jeho plíce stále víc, až měl pocit, že mu snad každou chvíli prasknou.

Naštěstí zbytek vzduchu v jeho plicích měl stejný tlak, jako byl tlak na povrchu, takže se ho nemusel zbavovat postupným vydechováním. Mohl se tak cele soustředit na svůj výstup.

Pokoušel se přinutit se ke klidu, přesto však byly jeho pohyby stále horečnatější. Připadalo mu stále těžší potlačit reflex nadechnout se. Ale s každým novým paprskem světla, který ho pozdravil při jeho výstupu z temnoty, v něm rostla naděje, že to dokáže.

Konečně hlavou prorazil vodní hladinu a zároveň s namáhavým lapáním po dechu se z něj vydral vítězný výkřik. Pak se otočil na záda, aby se, zcela vyčerpaný, nechal nést vodou.

Slyšel, jak k němu někdo plave. Na okamžik nato ho už Aruula objala svými pažemi a podepřela mu bradu, zatímco ho táhla k jednomu z nepřevrácených člunů. I když s tím musela počítat, že Lemarr může zaútočit znovu, spěchala mu ihned na pomoc.

Když dorazili ke člunu, na němž se předtím zachránil Fradak, napřáhly se jim vstříc početné pomocné ruce.

"Rychle," popoháněl je hromotluk ke spěchu. "Démon může každou chvíli přijít znovu!"

Matt vyčerpaně zavrtěl hlavou. "To si nemyslím. Bude se muset napřed vylízt ze svých ran."

Na rozdíl od jásajících rybářů byl Matt celou zpáteční cestu zamyšlený. Tuto bitvu sice rozhodli pro sebe, ale válka s jezerním netvorem ještě zdaleka nebyla vyhrána. Co ale Matta ještě silněji zajímalo, byla světla, která zahlédl na dně jezera. Pro tento fenomén nemohl najít žádný přirozený původ. Ale co potom mohlo to osvětlení znamenat? Mělo to vše snad nějakou spojitost se zmutovanou stvůrou?

Matt by nejraději hned zase skočil zpátky do vody, aby hádanku vyřešil. Ale dech mu nestačil k tomu, aby se potopil do hloubky dvaceti metrů.

Zatraceně, musela přece existovat nějaká možnost, která by mu to umožnila! Zamyšleně pozoroval klášter, jehož obrysy se už počínaly vykreslovat nad urlockou pláží. Když obepluli pevninský jazyk, na němž spočíval kostelní zvon, rozsvítilo se Mattovi náhle v hlavě a dostal naprosto úžasný nápad!

Přirozeně! Když nedokázal zadržet dech na tak dlouho, aby se mohl potopit tam, kam chtěl, pak si musel

vzduch nějak vzít s sebou! Nejlépe v ponorném zvonu, jak to před ním už udělal Edmund Halley (Objevitel Halleyovy komety) v roce 1690. A to, co se podařilo lidem v 17. století, by měl dokázat i on! Ten starý kostelní zvon na pláži, který kněží používali při obětování, by byl určitě maximálně vhodný pro jeho krkolomný podnik.

Matt ignoroval jásoť, který navrátilce vítal na pláži. Rychle svolal své nejbližší důvěrné přátele, aby je zasvětil do svých dalších, ještě čerstvých plánů.

"Co je to za bláznivý nápad?" bručel Fradak, když mu Matt demonstroval princip funkce ponorného zvonu na obráceném poháru v soudku s dešťovou vodou. "Bud'to se v té železné věci udusíš nebo tě Lemarr sežere! Tak jako tak nějak tam na dně umřeš. A to jen proto, že si myslíš, žeš tam dole viděl nějaká světla? Nemáš snad dost světla tady nahoře?"

"Věř mně," zapřísahával hromotluka Matthew. "Jestli se budete držet mých pokynů, pak bude tento zvon fungovat stejně dobře jako ty nálože." A jestli tam dole opravdu něco je, co pochází z mé doby, dodal k tomu v myšlenkách, pak snad dostanu odpovědi na všechny své otázky. Třeba, proč se svět v posledních staletích tak vrátil nazpět - dokonce i v zemích, které ani tak nárazem komety neutrpěly?

Fradak udělal odmítavý pohyb; beztoho rozuměl sotva polovině z Mattova vysvětlování. Rybář ale viděl přinejmenším létací přístroj a na něm a na vybuchujících pohárech mohl pozorovat, že Mattovy bláznivé vynálezy skutečně výborně fungují. Proč by tedy nemělo být také možné projít se i po jezerním dně?

"V každém případě ti pomůžeme," vmísil se do rozhovoru Mokas. "To jsme ti přinejmenším dlužni, Maddraxi. Věřím, že opravdu víš, co děláš."

Anaka, Oslong a ostatní souhlasně přikývli.

"Žádné strachy," uklidňoval Matt své přátele, "zvládnou to i se všemi těžkostmi."

"My to zvládneme!" opravila ho Aruula. "V každém případě jdu dolů s tebou, abych tě mohla varovat, kdyby tam zase někde číhal Lemarr."

V první chvíli chtěl Matthew barbarčinu nabídku kategoricky odmítnout, protože nechtěl, aby se vystavovala nebezpečí. Pak ale musel uznat, že její argumenty jsou závažné. Měla pravdu. Jestli se měli tam dole utkat s ještěrem, byla jejich šance na přežití dohromady mnohem větší.

Poté, co se na všem domluvili, hledali Matt a jeho přátelé dobrovolníky, kteří by byli ochotni jim pomoci. Zatím se už roznesly první zprávy o průběhu boje s Lemarrem. Když se diváci doslechli, jaká těžká zranění jezerní démon utrpěl, byli mnozí z nich ochotní pomoci při zhotovení nové zbraně. Většina z nich věřila, že Matt chce proto sestoupit dolů na dno jezera, aby napadl Lemarra přímo v jeho úkrytu.

Dva tucty mužů se vydalo do blízkého lesa, aby tam pokáceli stromy, z nichž měl být zvon spuštěn na dno jezera.

Až pozdě do noci zněly údery kladiv, jak pomocníci stavěli na umělém poloostrově dřevěnou plošinu. Již v časných ranních hodinách mohl být na ni zvon po několika kulatých kmíncích dopraven. Současně dorazil i velký rybářský člun, který vezl na palubě jeřáb. Obvykle byl používán k vytahování sítí, ale jeho konstrukce byla dost silná, aby zvedla do výše i těžký zvon.

Posádka lodi vydržela až do odpoledne, aby vyčkala silného větru, který vanul k jezeru. Konečně mohli vor se zvonem dopravit na místo, kde Matt viděl podvodní světla.

Mokas si vštípl některé nápadné body na břehu, přesto to však trvalo dost dlouho, než našel to správné místo. Matt a Fradak se museli několikrát hluboko potopit, než se jim konečně podařilo tajemná světla zahlédnout. Aruula celou tu dobu naslouchala, necítila však ani stopy po Lemarově přítomnosti. Od své předchozí porážky se zdálo, že se bestie stáhla. Nebo snad byla už mrtvá, podlehnuvši svým zraněním? To nikdo nemohl s určitostí říct. Mattovi a Aruule nezbývalo, než svým ponořením podstoupit určité riziko.

Společně s Fradakem dohlíželi na to, jak jeřáb zvedl zvon z dřevěné plošiny. I když se loďka při tom povážlivě nakláněla na bok, byl zvon bezpečně spuštěn do vody. Až už na hladině vyčníval jen jeho nejvyšší vrchol, potopil se Matt ve svých olivově zelených šortkách dolů, aby zkontroloval, zda se uvnitř opravdu drží vzduch nebo zda snad neuchází nějakými malými, na pohled téměř neviditelnými trhlinkami. I přes důkladné prohledání nenalezl žádná netěsnící místa, takže plaval k jeho spodní hraně a vynořil se uvnitř zvonu.

Jak očekával, utvořila se zde vzduchová bublina, která zabránila vodě, aby vnitřek zvonu zcela vyplnila.

Spokojeně se Matt vytáhl na prkno, sloužící jako sedačka, která byla zhotovena podle jeho pokynů, a dvakrát zatáhl za signální provaz, který byl spojen s lodí. Na toto smluvené znamení ho měla Aruula následovat.

Za okamžik později se už u jeho nohou vynořila její modročerná hřívá. Užasle vzhledla barbarka vzhůru a zvolala: "Tady uvnitř je opravdu vzduch na dýchání!" Její hlas se dutě rozléhal v těsném kovovém prostoru.

Matt jí pomohl vylézt na sedačku. Pak zatahal třikrát za provaz, aby ti nahoře spouštěli zvon dál.

Metr po metru se sunuli po navijáku dolů. Čím hlouběji se dostávali, tím výše voda ve zvonu pod jejich nohama stoupala.

"Někde tu musí být nějaká díra!" vykřikla Aruula zděšeně.

"Žádné strachy," uklidňoval ji Matt. "To jenom vzduch je stlačován dohromady, protože stoupá vodní tlak. V deseti metrech hloubky stoupne tlak o jeden bar. Protože my se chceme dostat do dvaceti metrů, zmenší se objem vzduchu ve zvonu na jednu třetinu (1 bar tlaku na hladině + 2 bary po 20 m vodní hloubky = 3 bary tlaku = 1/3 objemu vzduchu). Ted' už víš také, proč jsem nechal namontovat sedačky tak vysoko."

Aruula kývla, ale nezdálo se, že by Mattův výklad pochopila.

Když voda uvnitř zvonu stoupala až do poloviny, mohli už Matt a Aruula vidět tajemná světla pod sebou. Čím hlouběji se dostávali, tím jasněji zářily jakési podivné kulovité útvary, které vzhledem k lomu světla byly vidět jenom jako rozmazané obrysy. Když se zvon vznášel asi tak dva metry nad světelnou září, zatáhl Matt třikrát za signální provaz. Ihned se sestup zastavil. Objem vzduchu ve zvonu se zatím značně zmenšil. Přesto ale bude stačit, aby mohli provést několik ponoření za účelem prozkoumání tajemného objektu. Tlak vzduchu ve zvonu odpovídal venkovnímu tlaku vody, takže se Matt a Aruula mohli bez obav nadechnout a ponořit se do vody. V této hloubce bylo už citelně chladno, ale Matt ignoroval husí kůži, která mu naskočila po těle, když konečně viděl, co se to vlastně nachází na dně jezera!

I když bez potápěčských brýlí mohl vidět jen zkresleně, byl si jist, že se před ním rýsují obrysy podvodní základny!

Spodní části konstrukce již vykazovaly zřetelné stopy chátrání. Především to platilo pro kovové nosníky, zaražené do bahnitého jezerního dna, na nichž stavba spočívala a které byly zrezavělé a pokryté řasami. Horní část stanice naproti tomu sestávala z průhledných kupolí z plexiskla, z nichž většina byla ještě osvětlena.

Matt se na okamžik nechápatě zastavil před tímto reliktem z minulosti, na jehož přední části bylo vidět nápadný nápis SANDOR II. Pak fascinovaně připlaval blíž, až mohl bez pochyb konstatovat, že větší část plastikových kupolí je ještě nedotčena. Jenom jedna kupole během let praskla a pod ní ležící laboratoř zaplavila voda. Osvětlení zbývajících prostor základny opravňovalo k naději, že systémy podpory života ještě stále pracují. A to po několika staletích! Stanice musela mít patrně k dispozici jako zdroj energie malý atomový reaktor.

Když mu už začínal docházet dech, vrátil se Matt nazpět ke zvonu. Jakmile se Aruula se sípáním vynořila vedle něho, vysvětlil jí, jak neobyčejný objev udělali. Pak se okamžitě vydal zpět na další obhlídku. Nejdříve ze všeho chtěl najít vstupní tlakovou komoru. A tím pádem i cestu do dávno už zaniklého světa...

Lemarr zuřil. I když zranění na spodní části jeho těla už nekrvácelo, tepala v něm bolest dál, jako by se ten tvor z pevniny v ní stále ještě rýpal tím svým špičatým zubem.

Obří ještěr se marně snažil protrhnout temnou mlhu, která obklopovala jeho myšlení - ale ať se namáhal jakkoliv, nemohl si vzpomenout, že by mu kdy předtím nějaká světlá kůže takhle ublížila.

Se svou velikostí a silou byl Lemarr vždy neomezeným vládcem vody. A teď ho jediná světlá kůže dokázala tak těžce zranit, že intenzita jeho bolesti rozbila celou jeho dosavadní stupnici hodnot.

Jeho tupě hloubající vědomí ovládalo jediné přání - touha po odplatě. Ano, Lemarr chtěl, aby tvor z pevniny pykal za to, co způsobil.

Náhle byl ze svých pomstychtivých představ vyrušen jakýmsi šuměním, které proniklo k němu na dno. Když svým zbylým okem vzhledl, rozeznal obrysy tří člunů, rýsujících se na vodním povrchu. Mezi nimi bylo vidět jakýsi kulatý obrys, který Lemarr nemohl zařadit k žádné podobě nějaké známé kořisti. Zanedlouho nato začal ten cize vyhlížející předmět klesat dolů do hloubky - přímo k těm tajemným světům, kterým se Lemarr vždycky instinktivně vyhýbal. Co mu to jen ti tvorové z pevniny mohli poslat? Nějakou novou zbraň, která by mu snad měla ještě více ublížit? Na okamžik byl vodní kolos zmítán impulzem utéct, pak se ale rozhodl zůstat bez pohnutí ležet na dně. Jednoduše počká, co se bude dít. A jestliže se ujistí, že mu ten divný neforemný předmět nemůže způsobit žádnou škodu, pak udeří. Lidé budou ještě litovat, že se opovážili vtrhnout do jeho říše!

Při druhém ponoření našel Matt přistávací rampu s malým ponorným člunem, jehož kupole z plexiskla někdy v průběhu uplynulých let praskla. V bledém svitu, jež vrhalo osvětlení stanice, protáhl se úzkým otvorem, jehož okraje byly olemovány plastickými střepy, dovnitř a proplul nad sedadly dvoumístného člunu na jeho druhou stranu a ven, aby se dostal ke tlakové komoře. Ke své zlosti zjistil, že nemá žádné zařízení na ruční otvírání. K otevření dveří by potřeboval magnetickou kartu a složitý kód, který musel sestávat aspoň z devíti počítačových symbolů. Znal takováto zařízení z bezpečnostních kruhů Air Force. Proto také mu bylo jasné, že k otevření vstupní komory svými primitivními prostředky nemá žádnou šanci. Musel zde ale někde existovat také manuálně ovladatelný nouzový východ, tím si byl zcela jist. V takovýchto stanicích se vždy pamatovalo na případ, že zdroj energie by z nějakého důvodu mohl vypadnout. Potom, co Matt ve zvonu znovu načerpal vzduch, začal prozkoumávat spodní stranu stanice, tvořenou zkorodovanými nosníky. Po několika metrech objevil kulatý průlez, zakrytý poklopem s ručním zajišťováním kolem. Matt se pevně přichytil na kovovém prstenci průlezu a nohy zapřel o spodní stranu stanice. Tak získal dostatečnou oporu, aby mohl otočit kolem doleva. Ale ať jím už trhal, jak chtěl, uvnitř se nacházející mechanismus se nepohnul ani o milimetr. Patně bylo vše úplně zarezlé. Matt už chtěl zlostně praštit do staniční zdi, když tu se vedle něj objevila Aruula. Chvilí pozorovala marnou námahu svého druha a přispěchala mu na pomoc. Spojenými silami se pokusili pohnout kolem ještě jednou. Matt viděl, jak se napjaly svaly na barbarčiných pažích, když oba vložili veškeré své síly do tohoto zoufalého pokusu. Nějakou chvíli zůstávalo ruční kolo ještě stále nehybné, pak se ale odněkud zvnitřku ozvalo zaskřípání. Hned nato se kovový prstenec uvolnil, takže se dal jednoduchými pohyby vyšroubovat ven a kulatý poklop v oblaku drobných částíček rzi vypadl. I když jím už pomalu docházel vzduch, potopil se Matt přece jenom do otevřeného otvoru. Opatrně se prohmatával podél stěn tmavé roury, až narazil na další poklop. Rychle trhl zajišťovacím kolem, které bylo na něm upevněno, a s úlevou konstatoval, že se s ním dá pohnout až překvapivě lehce. Uvnitř stanice tedy zřejmě nedošlo k nějakým vážnějším poškozením. Matt přitáhl nohy k tělu a otočil se, pak se nohama odrazil od zavřeného poklopu a katapultoval se tak nazpět k východu. Aruula už na něj venku netrpělivě čekala. Společně se vrátili do ponorného zvonu a namáhavě lapali po dechu. "Našel jsem cestu!" supěl Matt. "Ale než otevřeme vnitřní poklop, musíme za sebou zavřít ten venkovní, jinak dovnitř vnikne voda." Aruula kývla. "Modlím se k Mc Gyverovi, aby se to povedlo!" Matt se musel usmát. Od té doby, co Aruula pochytila z jeho úst jméno patentovaného hrdiny televizního seriálu, měla ho za nějakého boha. Nechal ji při tom. Zde v tomto světě existovalo tolik bohů, že na nějakém navíc vůbec nesešlo. A trochu Mc Gyverovy vynalézavosti by teď skutečně potřeboval. "Jo, ještě něco," dodal. "Je důležité, abys vypustila z plic všechn vzduch ještě předtím, než se uvnitř ve

stanici zase nadechneš. Tlakové podmínky jsou tam jiné než tady ve zvonu."

"Rozumím," odpověděla Aruula. "Ve vodě vydechnout, ve stanici zase nadechnout, správně?"

"Správně. - Tak jdeme na to!" zavelel Matt, zhluboka se nadechl a potopil se. Aruula ho následovala. Několik temp a byli znovu u otevřeného průřezu. Matthew nechal Aruulu veplout první, pak vklouzl do roury sám, popadl poklop a přitáhl ho k sobě. I přes tmou, která je náhle obklopila, rutinními pohyby poklop zase zajistil.

Když se Matt uvnitř protáhl kolem své průvodkyně, pocítil, že se mladá žena třese. Musela si asi připadat jako na pokraji smrti. Ale důvěra, kterou do něj vkládala, byla silnější než strach.

Matt rychle otevřel vnitřní průřez. Současně s bublavým zvukem vydechl stlačený vzduch ze svých plic, přičemž konstatoval, že Aruula udělala totéž. Bez tohoto opatření by si pravděpodobně následkem rozdílu v tlaku uvnitř stanice poškodili plíce.

Při nouzovém výstupu pod vodou se nesmělo - za použití stejné dýchací techniky - stoupat k hladině větší rychlostí než sedmáct metrů za minutu, proto Matt chvíli počkal, než odtlačil horní poklop průřezu. Sípavě lapaje po dechu, vynořil se z roury a nasál konečně do plic čerstvý vzduch. Pokud ovšem zatuchlý puch, který ve stanici panoval, mohl být označen jako "čerstvý". Ale přece jenom se dal dýchat. Nechtěl raději ani domyslet, co by to znamenalo, kdyby byl vzduch uvnitř třeba zamořen nějakým unikajícím jedem.

Matt se vytáhl nahoru a shledal, že je v místnosti nacpané různým materiálem. Očividně se octli ve skladišti. Pak pomohl z roury i Aruule.

Společně pak vystoupili po hliníkovém žebříku, který vedl do horních prostor, kde se nacházely plastické kupole, vrstvicí se nad sebou ve třech úrovních jako zmrzlinové koule v kornoutku.

Tyto na sobě poskládané prvky očividně představovaly jednotlivá pracoviště základny, zatím co ve spodních prostorech se nacházely soukromé byty.

Matt spěšně prošel několika místnostmi, aby si udělal přehled o uspořádání, respektive o vybavení stanice. Nikde nenašel důkaz, že by byla obývána, i když v ložnicích objevil nějaké osobní věci. Na vnitřní straně dveří jedné úzké kovové skříňky byl dokonce nalepen obrázek z Playboye - Miss Červen 2011 - tedy žádné pochyby o tom, že tato podvodní základna pocházela z Mattových "starých dobrých časů."

Aruula při pohledu na akt pohledné tmavovlasé modelky pohrdlivě odfrkla, než s vypnutou hrudí následovala ušklebujícího se Matta do vyšších úrovní stanice.

V nejvyšší kupoli našel Matt konečně řídící centrálu stanice - a dvě mumifikované mrtvoly, zhroucené ve svých otáčivých anatomicky tvarovaných křeslech. Podle zatavených identifikačních karet na jejich pracovních pláštích se jednalo o profesora Ernsta Schesslera a doktora Markuse Henkeho. Na kartách vyražená identifikační čísla obsahovala ve své prostřední části data narození dotyčných osob, jak byl Matt zvyklý u armády. Z toho mohl zjistit, že Schessler se narodil v roce 1964, Henke v roce 1976. Oba muži byli tedy už celé stovky let mrtví, i když jejich těla byla kupodivu dobře zachovalá. Zřejmě sterilní vzduch, jímž byla základna zásobována, způsobil, že rozkladný proces probíhal jen pomalu. Ze stejného důvodu i v klidovém stavu - by stále běžící technika utrpěla zatím jen málo.

Matt nezjistil u mužů žádné vnější zranění, zřejmě tedy zemřeli přirozenou smrtí.

Poté, co si prohlédl mrtvoly, věnoval pozornost jednotlivým řídícím jednotkám. Operační centrála byla na takové úrovni, s jakou byl Matt obeznámen ještě z doby před "Christopher-Floyd". Nepřipadalo mu tedy nijak zvlášť těžké identifikovat různé v německém a francouzském jazyce označené měřicí a řídící prvky. Po krátké systematické kontrole věděl, že stanice je vybavena soběstačně pracujícím vodíkovým reaktorem, který se ještě i po staletích dokázal postarat o energii a dýchatelný vzduch.

Matt a Aruula měli tedy více než dost času, aby se zde mohli v klidu porozhlédnout.

S napětím se Matt pokusil zapnout jeden počítačový terminál. Protože hlasový detektor nebyl naladěn na jeho hlas, zjednal si manuální přístup k vědecké databance, aby zjistil, jaký účel měla tato civilní stanice na dně jezera Lac Léman.

Jestliže vůbec někdy existovaly nějaké bezpečnostní bariéry, zabraňující nepovolaným osobám proniknout do databanky počítače, pak byly patrně oběma vědci vyřazeny. Jakmile Matt zvolil ikonu - Podvodní výzkumná laboratoř SANDOR II, objevil se okamžitě na monitoru popis stanice.

Zatímco Aruula pátrala po nějakých užitečných předmětech, které by si mohli vzít s sebou na povrch, Matt zapomněl na všechno dění kolem sebe. V příštích minutách se cele pohroužil do informací z minulosti, které mu předváděl monitor. Byl to skutečně prapodivný pocit, po více než třech měsících v tomto barbarském světě se moci konečně dívat na kdysi tak důvěrně známou obrazovku počítače a používat jeho klávesnici.

Pocit svíravého stesku po domově. Stesku po jiném čase...

Podle toho, co mohl Matt v rychlosti vyrozumět z textů, probíhajících na obrazovce, byla tato podvodní základna vybudována v roce 2008 švýcarským chemickým koncernem SANDOR, aby v hermeticky izolovaných podmínkách prováděla genové experimenty. Vedle mnoha dalších projektů šlo v první řadě o vyvinutí obojživelných životních forem, které by mohly být využity jako pomocné síly pro lidské kolonie v oceánech, jakož i o studium možností prodloužení života a regenerace buněk. V principu tedy celá paleta výzkumných úkolů, které byly na mezinárodní komisi o otázkách etiky dány do klatby.

Sandor Chemicals vycházel zřejmě z předpokladu, že zákonná omezení na tomto poli budou v dohledné době znovu zrušena, a proto si chtěl zajistit určitý vědecký náskok. Ale než se jeho investice mohla vyplatit, přišla do toho katastrofa s kometou.

Taková smůla...

Když Matt v této souvislosti znovu pomyslel na obřího ještěra, vyjevily se mu zde prováděné genové výzkumy ve zcela novém světle. Bylo docela dobře možné, že během chaosu, který po kolizi s kometou nastal, několik pokusných exemplářů nějak uteklo do jezera. Vyvinul se snad z jednoho z těch "pokusných králíků, Lemarr? Byla už staletí trvající existence tohoto plazu následek schopnosti regenerace buněk?

Matt tiše zaklel sám pro sebe, když mu došlo, jaké následky by taková eventualita mohla mít. Kdyby tato bestie skutečně byla schopna regenerovat buňky svého těla, mohla by se v krátkém čase vyhojit i z toho nejtěžšího zranění. Tím byl vlastně Lemarr nebezpečnější, než kdy předtím - protože teď bude určitě útočit na lidi ještě bezohledněji a brutálněji. Skutečně to byl temný bůh - nemilosrdný a nesmrtelný! Matt pátral v databance po staničním deníku. Chtěl se dovědět, jaký vliv měla velká katastrofa na zde dole žijící vědce. Několik stisků myši a objevily se před ním zápisy z roku 2012.

Jak předpokládal, došlo skutečně k průlomům vody do spodních laboratoří, když se stanice otřásla při následném zemětřesení. Automatické přepážkové systémy fungovaly sice bezchybně, ale třetí vědec, doktor Kastner, se v zatopené kupoli utopil.

Schessler a Henke pohřbili svého kolegu v jezeře. Protože kontakt s jejich koncernem se přerušil, odebrali se oba po dvoutýdenním čekání ve svém ponorném miničlunu na břeh. Když pak zde zjistili celý rozsah katastrofy, rozhodli se znovu se vrátit na svou podvodní základnu.

Samota a ubývající zásoby potravin je však brzy připravily o odvahu a chuť k životu, takže si v lednu 2013 dobrovolně aplikovali injekci jedu, a tak sešli ze světa. Předtím ještě nastavili systémy podpory života na automatický chod, aby případným pozdějším návštěvníkům dali možnost znovu převzít vedení stanice.

Matt ohromeně potřásl hlavou, když došel k poslednímu zápisu. Co to bylo za nesmysl! Tady dostali dva nanejvýš inteligentní vědci optimální možnosti k přežití po celosvětové katastrofě a oni nevěděli nic lepšího než vzít si život!

Místo toho, aby však o zbytečně promarněných příležitostech dále hloubal, rozhodl se Matt, že najde v datech počítače některá další fakta o "Christopher - Floyd". Než se ale k tomu stačil dostat, odtrhl ho od obrazovky Aruulin varovný výkřik.

"Démon přichází!" křičela rozčileně. "Zřetelně můžu cítit jeho zlost!"

Matt se vrhl k jedné z panoramatických okenních tabulí a skutečně po několikavteřinovém hledání uviděl, jak vodou klouže tmavý stín. Mířil přímo k ponornému zvonu!

Za okamžik nato narazil Lemarr do těžkého potápěčského zařízení takovou silou, že se zvon zakolébál. Na plazu nebylo vidět žádné těžké poranění ani slabost. Po tvrdém nárazu jenom potřásl hlavou a zaútočil znovu, tentokrát o něco výš. Lemarr chňapl po spouštěcím provazu a rychlým kousnutím ho přerval. Poslušen zákonů gravitace se zvon zřítíl ke dnu. Jen několik metrů od stanice dopadl s tupým nárazem na měkký bahnitý podklad a zabořil se doň až do třetiny.

"Wudan nám pomoz," zasípala Aruula. "Jak se teď dostaneme zase nahoru?"

"Těch dvacet metrů bez dýchacího přístroje tak akorát dokážeme," uklidňoval ji Matt. "Ovšem za předpokladu, že se tu nebude potloukat takové amokem posedlé monstrum."

Poté, co Lemarr zničil cizí objekt, který vnikl do jeho teritoria, obrátil svou pozornost zase na dění na povrchu. Než se Matt stačil ze svého úleku vzpamatovat, vystřelil Lemarr jako šíp nahoru přímo ke člunům na hladině.

"Zatraceně!" zaklel Matt. "Fradak a ti ostatní jsou v nebezpečí! Musíme něco udělat!"

Zatímco zoufale hledal nějakou možnost, jak použít stanice, aby plaza odlákal, zaútočil už Lemarr na první člun. Aruula i on byli donuceni bezmocně přihlížet, jak se malá plachetní loďka pod zuřivým útokem netvora převrhla. Když byla její posádka vymrštnuta do vody, ukázal Lemarr s chladnou precizností, že si z poslední porážky vzal poučení. Chňápal po lidech pouze pod hladinou.

Za okamžik nato se jasná voda zakalila rudými oblaky. Do hloubky se vířivě snášely oddělené paže a nohy, míjejíce kolem oken stanice. Strašidelné ticho, v němž se boj odehrával, drásl Aruuliny nervy ještě hůř, než kdyby slyšela křik zmračených.

Když ostatní posádky zjistily, že svým ztroskotavším přátelům už nemohou pomoci, neváhaly použít výbušných náloží. Krátce poté se ozvaly dvě tlumené exploze, které zahaly Lemarra zase do hloubky. Ještě se stáhl ke dnu. Očividně se naučil být opatrný a nechtěl se už vystavovat žádnému velkému riziku. Lemarr bude nějaký čas vyčkávat a pak udeří znovu.

Mezitím Matt pomocí obrazového displeje aktivoval kontrolní systém pro venkovní reflektory. Zatímco jeho ukazováček klouzal po řídicí desce, vzplanula venku početná osvětlovací tělesa, která na padesát metrů kolem zalila jezero oslňujícím jasnem.

"Takhle bychom snad mohli tu potvora odlákat od ostatních," doufal Matt, zatímco nasměroval řiditelné reflektory do výšky.

Jeho pokus o odlákání fungoval lépe, než doufal. Až příliš dobře, protože světlem podrážděný Lemarr kroužil kolem a nakonec zamířil přímo k nim!

Matt rychle zhasl světla, ale bylo už pozdě. S praskotem udeřilo světlem oslepené monstrum do jedné plastikové kupole ve druhé úrovni. Náraz byl tak silný, že se celá stanice otřásla a Aruulu to strhlo na zem. Matta zachránilo jen to, že se v poslední chvíli přidržel židle mrtvého profesora. Ale když Lemarr začal svou opancéřovanou špicí ocasu do stanice mlátit, povalily otřesy na zem i jeho.

V záchvatu zuřivé zběsilosti narážel plaz stále prudčeji do kupole. Snad i dokonce cítil uvnitř své nepřátele. Stačilo tucet úderů a křehký materiál na jednom místě povolil. Ostrý tříštivý zvuk pronikl z druhé úrovně nahoru k Mattovi a Aruule, následován hlasitým hukotem, jak voda začala otvorem pronikat dovnitř.

Varování! ozval se ženský hlas z počítače, průlom krytu na úrovni dvě! Automatické spuštění přepážek iniciováno!

Než se Matt stačil zvednout z podlahy, sklouzla mezi stěnami dolů masivní plastiková tabule a uzavřela vchod, který kupoli odděloval od další. Totéž se stalo i se všemi dalšími průchody stanice.

Teprve teď byl Mattovi jasný princip funkce všech kupulovitých elementů. V případě havárie, jako byla tato, bylo možno všechna jednotlivá pracoviště jedno od druhého hermeticky oddělit. Poškozená část mohla tak být jednoduše vyražena a nahrazena novou - přirozeně ovšem jen tehdy, kdy koncern ještě existoval a objednal opravu. Momentálně by s podobným požadavkem sotva měli štěstí...

Lemarr se nenechal uspokojit svým prvním úspěchem, nýbrž ve slepé zuřivosti mlátil svým tělem do stanice znovu a znovu. Plastiková hmota, která už po staletí odolávala rovnoměrnému tlaku, se při bodovém přetížení ukázala jako velice křehká a choulostivá. Během několika minut se prolomily další dvě kupole.

Varování! ozval se znovu hlas počítače. Poškození na čtyřiceti procentech! Připravena separace!

"Kdo je ta žena?" vyptávala se Aruula zmateně, "a co od nás chce?"

"Myslím, ženám chce pomoci," uklidňoval Matt svou družku, i když sám se cítil dost nejistě. Další rány duněly stanicí. Poškození na šedesáti procentech! Začíná separace!

Náhle se ozval hlasitý sykot, jako by se někde otevřelo nějaké tlakové potrubí. Hned nato se jednotlivé kupole pohnuly jako pod dotekem jakési neviditelné ruky a odtrhly se od sebe. Současně se vnitřní

osvětlení automaticky přepnulo na nouzový zdroj, jakmile se přerušilo spojení s reaktorem a ztlumilo se na červené pološero.

Ty koule, které byly již zaplaveny, byly strženy ze svých nosníků a klesly na bahnité jezerní dno, zatímco ostatní nedotčené kupole následkem svého obsahu vzduchu automaticky začaly stoupat k hladině.

Nejhořejší koule s Mattem a Aruulou byla první, následovaná dalšími ze spodnějších úrovní stanice, které zůstaly ještě nepoškozeny.

Urazili sotva několik metrů vzhůru, když Lemarr vyrazil proti nim a svou tlamou udeřil do nejspodnější stoupající koule. Na místě nárazu ihned vznikly trhliny, které se pod tlakem vody začaly šířit dál a nakonec praskly. O pár vteřin později byla koule přitékajícími vlnami doslova rozmačkána.

Lemarr se už o zničenou kouli nestaral a ihned zamířil k další. Aruula a Matt si zděšeně uvědomili, že po ní jsou na řadě oni. Řídící centrála mezitím vystoupila o deset metrů, ale ke spásné vodní hladině chybělo ještě právě tolik.

Druhá koule dala plazu o něco více práce, ale nakonec i zde starý materiál pod jeho zuřivými útoky podlehl.

Poslední kouli zbývaly k povrchu ještě asi čtyři metry, když se Lemarr obrátil k ní. V jeho očích jakoby žhnul triumfální svit, když s mocnými údery ocasu vystřelil vpřed, připraven k útoku. Matt s úžasem upozoroval, že prázdný oční důlek bestie je už znovu vyplněn novou bulvou. Ale ještě než mohl všechny pokusy Sandor Chemicals patřičně a od srdce proklít, udeřila již zmutovaná zrůda s hrozivým prasknutím svým čenichem do podlahy z plexiskla pod jejich nohama.

Ale tentokrát se štěstěna od obřího plaza odvrátila.

Ve své snaze zničit červeně světélkující kouli ještě pod hladinou, vložilo monstrum do úderu veškerou svou sílu - a rána dopadla právě doprostřed průchodových venkovních dveří. V dešti střepin pronikla polovina jeho dlouhého čenichu dovnitř - a zaklínila se tam.

V tom okamžiku vystřelila kupole prudce na hladinu a zde se položila na bok. Lemarr se venku zuřivě vzpíral proti plexisklu a snažil se vytáhnout hlavu nazpět.

Varování! ozval se hlas počítače. Nouzový východ připraven! Průchod se otevře!

A již v průchodovém otvoru, v němž stále ještě vězel Lemarrův čenich, klouzala na stranu plexisklová tabule. Se skřípáním se průchodové dveře odvalily zpět do zdi a sevřely jeho tlamu jako v pevné smyčce. Každému jinému živému tvorovi by mechanismus musel rozštěpit hlavu na dva kusy, ale šupinatý pancíř bestie nesmírný tlak vydržel.

Lemarr tloukl svým tělem divoce kolem sebe, ale nemohl se nijak z této pasti vyprostit.

Koule se otřásala jako džíp na kostrbaté silnici. Matt a Aruula se křečovitě drželi všeho, co se jim namanulo a co bylo pevně ukotveno, zatímco se pilot snažil orientovat. Když pohlédl přes rameno, hleděl na zděšené obličejy přeživších posádek, které na ně shlížely ze svých člunů. Pro tyto muže a ženy to muselo vypadat jako nějaké mocné kouzlo, jež způsobilo, že byli oba chráněni v jakési mýdlové bublině, která zároveň polapila obávané monstrum.

Bylo již načase kouli opustit. Ale jak? Východ byl blokován obřím ještěrem, jenž sebou stále zuřivěji lomcoval, aby se vyprostil. Neúnavně tiskalo monstrum opancéřovanou špicí svého ocasu proti plastikovému obalu koule, až ten začal na četných místech praskat.

Matt nečekal, až se všechno kolem něho roztříští v trosky, ale začal jednat. Rychle popadl jednu ještě stojící otáčecí židli a mrštil jí proti krytu tam, kde se již na plexiskle rýsovala hustá spleť trhlín jako pavoučí síť. Opěradlo se s tříštivým zvukem zakouslo do křehkého materiálu a zanechalo po sobě malou díru. Matt vytrhl židli ze stěny a udeřil znovu, až vznikl otvor tak velký, že se jím dalo proklouznout.

V tom okamžiku Lemarr znovu udeřil špicí svého ocasu na průchod.

"Musíme počkat, až se ta potvora otočí na druhou stranu," vykřikl Matt na svou družku. "Pak vyskočíš jako první a hned poplaveš ke člunům. Přijdu za tebou hned, jak to půjde."

Aruula kývla. Napjatě vyčkávala, až se Lemarr švihne na druhou stranu proti stěně koule, pak se šipkou vrhla skrz otvor a rychlými tempy plavala z nebezpečného místa. Když se její hlava vynořila na hladině, pokusil se Lemarr po ní udeřit, ale byla už příliš daleko.

"Řekni Fradakovi, že potřebuju provaz !" křičel za ní Matt. "Uvážu ho někde tady uvnitř a pak budeme moct tu potvoru zatáhnout ke břehu!"

Aruula po něm blýskla zlostným pohledem. Kdyby tušila, že má v úmyslu ještě se v kouli zdržet, nikdy by byla neodešla. Napřed chtěla Matta kategoricky vyzvat, aby ji hned následoval, ale pak jen odevzdaně kývla. Nebyl teď čas na nějakou hádku.

Zrychlenými tempy se prodírala vlnami a plavala k velkému člunu, v němž byl Fradak. Když se k němu dostala na takovou vzdálenost, že ji mohli slyšet, předala Mattovu zprávu.

Obr pokývl na znamení, že rozuměl. Pak se pochybovačně zahleděl ke kouli a k zuřící bestii. Otvor, jímž barbarka uprchla, ležel na odvrácené straně. Než by se tam dostali, mohla by být koule už dávno na kusy.

Fradak nesměl ztratit žádný čas, proto rychle upevnil jeden konec provazu ke stožáru lodi, druhý konec uvázal ke své harpuně a připravil se k vrhu. Bude - li mít štěstí, zabodne se snad harpuna do té divné cizí věci.

Matt stál už mezitím až po boky ve vodě, která prosakovala všemi možnými trhlinami a otvory dovnitř a způsobovala, že se koule začínala postupně potápět. Pevně se držel a pozoroval, jak Aruulu vytáhli rybáři na jeden z člunů. Aspoň ona byla tedy v bezpečí.

Voda v kouli byla červenavě zbarvená. Lemarrův čenich, zaklíněný ve dveřích, byl na spodní straně potrhán do krve, ale zlé jiskření v jeho očích dokazovalo, že k úplnému konci má ještě hodně daleko. Fradak vyvažoval harpunu v ruce a několikrát s ní zkusmo mávl vpřed a vzad, než jí nakonec rozhodným pohybem mrští směřem k plastické kouli. Se zasyčením vystřelila vzduchem, táhnouc za sebou mokré provaz. Její těžká železná špice začala v oblouku klesat dolů, příliš brzy, jak se zprvu zdálo, takže to vypadalo, že svůj cíl mine. Ale pak se se zařinčením zabodla do obalu koule, prorazila jím a zmizela v jejím vnitřku.

Dřevěná násada přistála ve vodě přesně před Mattem.

Rychle od ní odvázal provaz, aby ho připevnil na jednu ze stabilních příčných vzpěr. Pak se vrhl otvorem ven do vody, ruce natažené vpřed a tělo napjaté jako při skoku po hlavě.

Studená voda ho udeřila do obličeje jako rána pěstí. Nasadil co nejrychlejší tempo, aby se dostal pokud možno daleko od koule a Lemarra. Po chvilce se vynořil - jen aby se stal svědkem strašlivé tragédie.

Neznaje se zlostí, že mu jeho oběti unikly, zdvojnásobil Lemarr své úsilí, aby se osvobodil od svírající koule. Při tom jí svou mohutnou lebkou zvedl vysoko nad hladinu a pak ji spustil, takže dopadla zpět a převrátila se na jednu stranu.

Provaz se bleskurychle napjal a švihl po palubě člunu - a srazil mocným úderem Fradaka z paluby!

Rybář vyletěl do vzduchu, několikrát se v pádu převrátil a zřítíl se do jezera.

V rozbouřené vodě mohl Matt jen nejasně rozeznat, jak se Fradak zoufale snaží uniknout, ale jeho nešťastný pád ho dostal na dosah opancéřovaného ocasu obojživelného plaza.

Nad ním prořízl vzduch temný stín. Okamžik to vypadalo, že se Fradak v posledním vypětí sil přece jen stačil hodit stranou - ale to již ho zasáhla obrněná špice netvorova ocasu a doslova ho rozpůlila.

Rudý krvavý oblak milosrdně zakryl obě poloviny těla, které pomalu ve spirále klesaly do hloubky.

Matt potlačil impuls, který ho nutil, aby začal zuřivě řvát, protože potřeboval všechn dech k tomu, aby monsttu unikl. Potopil se a znovu se vynořil až tehdy, až už mezi ním a napůl potopenou kupolí stanice, znovu se otřásající pod údery polapené bestie, leželo dobrých deset metrů. Uši rvoucí praskot, který se při tom ozval, byl přehlušen pouze zoufalým výkřikem ze člunu. Byl to hlas Anaky.

Nezadržitelný vztek pulzoval v Mattových žilách, zatímco plaval dál.

Chtěl se pomstít! Pomstít za Fradaka a všechny ty nesmyslné smrti posledních dní - ale také za stovky rituálních obětí, které musely v uplynulých desetiletích položit své životy k uspokojení krvežíznivé stvůry.

Ti všichni podlehli tupé hltavosti netvora, který za svou nepřírozenou existenci vděčil jenom nezákonným výzkumům v podvodní základně. Lemarr byl produktem genové techniky, vůči níž dnešní lidé neměli žádnou obranu. A byl to především úkol Matta jako dědice této zaniklé epochy, už kvůli nim toto stvoření zničit.

Poslední metry k lodi tály jako sníh, když se Matt s novou silou vrhl proti vlnám. Když dorazil ke člunu, natáhly se k němu četné ruce a vyzvedly ho dovnitř. Jeho pohled padl na Anaku, která se srdcervoucím pláčem ležela Aruule v náručí.

Barbarka a několik rybářů na Matta tázavě pohlédli, jako by se ani neodvažovali otevřeně se zeptat na

Fradakův osud. Téměř tak, jako by se báli, že i poslední jeho šance by byly definitivně zmařeny tím, že by si zjednali jistotu. Matt jen smutně potřásl hlavou a hned nato dal povel k plavbě.

Rybáři otočili loď po větru a obsadili veslařské lavice. Každý z nich ztratil v posledních letech nějakého milovaného člověka a i když cítili hluboký soucit s nešťastnou Anakou, nikdo z nich nechtěl zmařit příležitost, jak skončit s Lemarrovým hrůzným terorem.

Za malou chvíli se už provaz, přivázaný ke stožáru, se skřipáním napjal. V tom okamžiku se loďka náhle zastavila jako pevně přibitá, ale po několika vteřinách úzkostného čekání se prosadila tažná síla větrem nadýmané plachty a překonala váhu těžkého břemene, které loď vlekla za sebou.

Ani zuřící Lemarr nedokázal zabránit tomu, aby nebyl i se svou pastí unášen ve vleku lodi a neúprosně tažen k urlocké zátoci.

Lidé na břehu vypukli v jásot, když uviděli, jakou kořist s sebou odvážní navrátilci přivázejí. Při pohledu na bezmocnost obávaného ještěra se muži, ženy i děti cítili jako vítězové, kterým zbývalo už jen stáhnout z netvora jeho šupinatý pancíř.

Ale jakmile se kupole stanice dostala na mělčinu, ukázalo se, že Lemarr má ještě ke konci daleko! Když ucítil pod nohama pevnou půdu, vzepřel se na vlhkém dně a hodil hlavou nazpět.

Tažným člunem projelo silné trhnutí, ale zkušený rybáři dokázali tento pohyb nohama vyrovnat. Dokonce i když se provaz mezi stožárem a koulí napjal tak silně, že se před člunu zvedla z vody, zůstali téměř všichni stát.

Než se ale člun mohl následkem své nebezpečné šikmé polohy převrhnout, přetížené lano se s hlasitým prásknutím přerвало.

Loďka zbavená svého břemene byla vržena odstředivou silou na pláž, její kýl se zabořil do písku a tím se definitivně zastavila.

Matthew a Aruula vyskočili na břeh. Jestliže měl Matt jisté obavy, že snad diváci už při první známce nebezpečí utečou, tak se příjemně zmýlil. Vypadalo to, že se mezitím mezi lidmi rozšířila zpráva, že Lemarr je jen pouhé krvežíznivé zvíře a žádné božstvo. Všude pozvedli lidé své harpuny a ozval se divoký válečný pokřik, který jim měl dodat odvahy a plazu zastrašit.

"Mířte na jeho spodní stranu, tam je zranitelný!" zařval na ně Matt.

V příštím okamžiku už zasáhly zuřící zvíře tucty vržených harpun. Většina jich se sice odrazila od plazova hřbetního pancíře, ale několik se jich přece jen zabořilo hluboko do jeho břicha, odkud z něj vytryskl život v početných krvavě rudých pramenech.

Matt nevěřil svým očím, když mezi útočníky zahlédl i náčelníka Raroka. Oba muži na sebe jen krátce pohlédli, než Matt odběhl ke gigantické kuši. Přesto bylo v tomto krátkém pohledu víc, než by se dalo vyjádřit tisíci slovy. Neshody mezi nimi byly definitivně pohřbeny - a oba nyní stáli na stejné straně, ať už by to vše mělo dopadnout jakkoliv.

V témže okamžiku se podařilo Lemarrovi nesmírnou silou vzepřít staniční kupoli do výše a mrštit jí na pláž. S hlasitým třesknutím se křehký plastik koule roztrhl a povolil.

Se zařváním se Lemarr zase postavil - konečně byl zase volný!

Ale byl vyčerpaný. V jeho zkrvaveném těle vězel dobrý tucet oštěpů. To dodalo Oslongovi a několika troufalým odvalu běžet k vodní čáře a napadnout Lemarra z bezprostřední blízkosti. Podle dlouhých copánků bylo poznat, že všichni patří ke kruhu Fradakových nejbližších přátel. "Nutně potřebuju pochodeň!" zařval na kolemjdoucí, zatímco už několik mužů připravovalo kuši ke střelbě. Přes hledí a mušku sledoval, jak se zuřící Leman postavil, aby zaútočil na k němu běžící lidi.

Matt zamířil na světlý spodek těla bestie. Ale i když už byla harpuna připravena, aby se zabořila do těla monstra, ještě čekal.

"Kde je ten oheň?" křikl netrpělivě.

Přiběhl Mokas s hořící pochodní. "Wudan ať řídí tvou ruku!" vyrazil ze sebe kněz - očividné znamení, že Lemarr naprosto pozbyl veškerý svůj božský majestát. Matthew Drax od něj převzal pochodeň a zapálil s ní krátký knot, vyčnávající z násady harpuny.

Měl jenom pár vteřin, než bude explodovat nálož, připevněná na tomto gigantickém šípku.

Dupl na spouštěč. Tětiva luku se vymrštila vpřed a katapultovala harpunu vzduchem - právě v tom okamžiku, kdy se Lemarr vrhl vpřed, aby napadl Fradakovy přátele.

"Zatr..." uniklo Mattovi, ale zbytek kletby mu uvázl v hrdle, když uviděl, že střela sice nezasáhla spodní stranu těla monstra, zato mu ale vnikla přímo doprostřed otevřeného chřtánu. Lemarr se bolestí vztyčil na zadních nohách a třepáním hlavy se pokoušel zbavit pevně zaražené harpuny. Ale než se mu to mohlo podařit, ozvala se silná exploze. Lebka bestie se roztrhla na kusy. Do vzduchu vytryskl červenavě hnědý gejzír z kostí a krve a hned nato zahalil netvorův bezhlavý trup mohutný oblak prachu. Asi tak ještě vteřinu stálo ohromné šupinaté tělo ještě vzpřímeně a pak celou délkou padlo do mělké pobřežní vody. Po několika okamžicích bezdechého mlčení vzali rybáři i se svými harpunami zátoku útokem a vrhli se na mrtvé zvíře. Téměř každý z nich měl svůj osobní důvod vyřídit si to s temným bohem, který přinesl vesnicím na březích malého moře tolik utrpení. Matt dokázal tuto spontánní reakci docela dobře pochopit, necítil ale žádnou touhu podílet se na tomto makabrozním rituálu. Vyčerpaně se opřel zády o bok kuše a zavřel oči.

Když první opojení nad vítězstvím pominulo, byla zdechlina obřího plaza vytažena na břeh a kolem ní postavena ohromná hranice ze dřeva. Teprve až se Lemarrovo tělo vzňalo ve žhavých plamenech, byl pro obyvatelstvo definitivně zničen. A také Matt si mohl být konečně jistý, že se zmutované buňky zrudného krokodýla už nikdy nezregenerují.

Zatímco vodního démona stravovaly plameny, donesli rybáři jídlo a pití, aby oslavili konec jeho hrůzovlády.

Matt neměl pocit triumfu. Boj si vyžádal životy příliš mnoha lidí. Nejvíce bolela smrt Fradaka, s nímž - i přes počáteční nedorozumění - ho spojovalo upřímné přátelství. Tak bylo pro něj aspoň tím nejhezčím okamžikem tohoto večera, když viděl, že Anaka a její rodiče sedí zase svorně pospolu.

"Proč tak zamyšlený?" zeptala se ho Aruula, přinášejíc dva poháry bobulového vína. "Tihle lidé tě oslavují jako hrdinu. Kdybychom tu zůstali, můžeš být vůdcem všech dvaapadesáti vesnic kolem malého moře." Matt zavrtěl hlavou.

"Jakmile radost z vítězství pomine, bude zde zase platit každodenní práce," řekl. "A já se na rybáře určitě nehodím. Lidé tady by raději měli postavit pomník Fradakovi. Postavil se proti tomuto nesmyslu už tehdy, když ještě nikdo neviděl žádnou šanci proti Lemarrově. A položil svůj život, aby ostatní mohli žít v míru."

"Truchlím s Anakou," zašeptala tiše Aruula, jako by vyslovila něco nepříjemného. "Ale když jsem předtím viděla krev na hladině, pevně jsem doufala, že ten, kdo se znovu vynoří, budeš ty a ne on."

Matt ji něžně vzal do náručí. "To není nic, za co ses musela stydět," těšil ji. "Mně by bylo stejně, kdybys ty byla v nebezpečí. - Dejme se zítra ráno na cestu. Chtěl bych se co nejrychleji vrátit na svou základnu v Berlíně."

Aruula souhlasně přikývla a pak se opřela o Mattovo rameno. Mlčky se dívali na extakticky jásající lidi, kteří se tlačili kolem Lemarrova hořícího těla, jakoby krvavý obětní kult k jeho počtě nikdy předtím neexistoval.